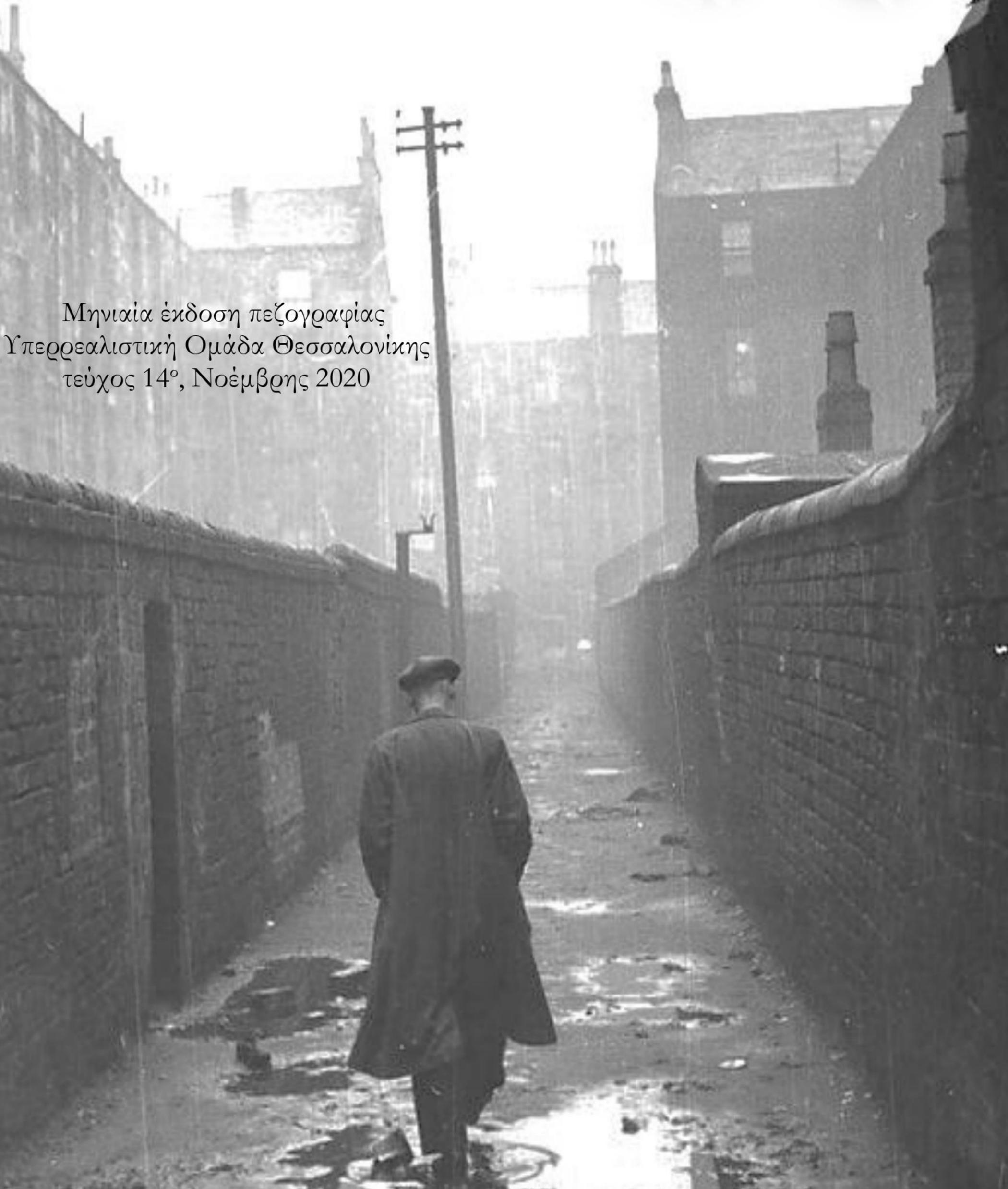

Λογοτεχνικό Δελτίο

Μηνιαία έκδοση πεζογραφίας
Υπερρεαλιστική Ομάδα Θεσσαλονίκης
τεύχος 14^ο, Νοέμβρης 2020

Λογοτεχνικό Δελτίο

Μηνιαίο έντυπο πεζογραφίας
τεύχος 14^ο, Νοέμβρης 2020

Αρχισυντάκτης-Επιμελητής: Αντώνης Χαριστός

Εκδόσεις Γράφημα: Ιωάννης Τσαχουρίδης, Εξαδακτύλου 5, Θεσσαλονίκη, grafima@grafima.com.gr, τηλ: 2310 248272

Υπερρεαλιστική Ομάδα Θεσσαλονίκης: surrealists.salonik@gmail.com

ISSN: 2654-1769

Τίτλοι έργων:

1. Αυλακία, διήγημα, Αντώνης Χαριστός, σελ 3
2. Φωνές το καλοκαίρι. Έστω και στο φθινόπωρο, μικροδιήγημα σε 145 λέξεις, Αργύρης Φυντάκης, σελ 6
3. Απαρδα, διήγημα, μέρος Α, Φόζα Παυλιώτη, σελ 6
4. Το μυστικό της σπηλιάς, αφήγημα, Ειρήνη Μαθιουδάκη, σελ 6
5. Ιστορία χωρίς τίτλο, διήγημα, Παναγιώτα Γκογκομήτρου, σελ 7
6. Johnny Walker, αφήγημα, Μανόλης Μαργωμένος, σελ 9
7. Αρχή Διατήρησης της... ψυχής, αφήγημα, Ειρήνη Μαθιουδάκη, σελ 9
8. Το κίτρινο μπαλόνι, μέρος Γ', διήγημα, Γεωργία Κλαμαρά, σελ 9
9. Άνθιμος, αφήγημα, Κωνσταντίνος Ιωαννίδης, σελ 10
10. Έχει πόνο στην ουρά του, αφήγημα, Κωνσταντίνος Ιωαννίδης, σελ 10
11. Ο κόσμος είναι μια σβούρα, χαρά σε αυτόν που την γυρίζει, αφήγημα, Κωνσταντίνος Ιωαννίδης, σελ 10
12. Η τοιχλόφουσκα, διήγημα, μέρος Α, Ειρήνη Σαμαρά, σελ 11
13. Καντάδα, διήγημα, Φανή Χούρσογλου, σελ 12
14. Η κόκκινη φορμάκις, αφήγημα, Πασχάλης Κρατσίκας, σελ 12
15. Άνθρωπος μισός, αφήγημα, Θανάσης Πάνου, σελ 12
16. Ένα αλλιώτικο ζευγάρι, αφήγημα, Αλεξάνδρα Καλτσουγιάννη, σελ 12

*Τα έργα αντιπροσωπεύουν αποκλειστικά θέσεις και απόψεις των συντακτών τους.
Ουδεμία σχέση έχουν με τις θέσεις και τις απόψεις της Υπερρεαλιστικής Ομάδας Θεσσαλονίκης και του Εκδότη*

*Ο άνθρωπος έχει γεννηθεί για να ποθεί την ελευθερία
μέσα σ' έναν κόσμο που δεν την ανέχεται*

Άγγελος Τερζάκης

Αυλαία

Ο θόρυβος απ' την ηλεκτροκίνητη αμαξοστοιχία διέρρηξε το πέπλο υπνοβασιίας που εγκαθιδρύθηκε στα βλέφαρα των ομμάτων. Τα τύμπανα διαπέρασε ο ήχος ταχυτήτων που σήμαναν την πρωινή εγρήγορη στην καρδιά της γερμανικής βιομηχανίας. Οι σιδηροτροχιές στην περιφέρεια της Βεστφαλίας συνέδεαν το παρόν και το μέλλον της αυτοκρατορικής οικονομίας με τις τύχες χιλιάδων εργατών. Οι τελευταίες, σε στίβους αριθμών, στρατοπέδευαν αυτοχές και σωματικές δυνάμεις στο ωρολόγιο πρόγραμμα πειθαρχημένων ενστίκτων. Ο Franz Hildebrand έμεινε ασάλευτος για λίγα λεπτά της ώρας αποκαθιστώντας τη σαγήνη του σείρου με το υγρό ταβάνι στο οποίο στίλωσε τους οφθαλμούς του. Ελάχιστες περιστροφές των δεικτών του χρόνου, όπως κρέμονταν στον τοίχο της κάμαρης, ήταν αρκετές προκειμένου να ενεργοποιηθούν εκ νέου οι πνευματικές αναπολήσεις της βραδινής κατάλυσης στη «Λέσχη Λογοτεχνών» προκειμένου να αντιμετωπίσει την σκληρή πραγματικότητα καθώς υψώνονταν ενώπιον του αμείλικτη. Συζητούσαν για το έργο του οικονομολόγου Adam Smith «Ο πλούτος των Εθνών», για το ρόλο και τη σημασία του καταμερισμού της εργασίας. Ο τελευταίος υπήρξε υπέρμαχος αυτού καθώς θεωρούσε την πληθώρα φτηνών ανειδίκευτων εργατών, οι οποίοι απασχολούνταν σε συγκεκριμένη χειρωνακτική εργασία όπως η συναρμολόγηση προκατασκευασμένων εξαρτημάτων, ως μία αναγκαία διεργασία η οποία μακροπρόθεσμα θα εξάλειφε την υποχρέωση μακροχρόνιας εκπαίδευσης ενός πλήρους καταρτισμένου τεχνίτη, γεγονός το οποίο συν τω χρόνω θα πολλαπλασίαζε τα κέρδη της επιχείρησης. Στον αντίποδα αυτής της θέωρησης των πραγμάτων στη βιομηχανική διαδικασία παραγωγής ο Karl Marx υποστήριξε πως η περαιτέρω εξειδίκευση της εργασίας έχει ως αποτέλεσμα τη δημιουργία εργατών με φτωχές ικανότητες κι έλλειψη ευθουσιασμού. Επρόκειτο για τη διαδικασία της αλλοτριώσης καθώς η επαναλαμβανόμενη ενασχόληση με μία μονότονη εργασία καταλήγει στην πλήρη αποξένωση απ' την διαδικασία παραγωγής και το αντικείμενο αυτής. Το άτομο, τόσο πνευματικά όσο και σωματικά, μετατρέπεται σε εξάρτημα της μηχανής. Ήταν σκέψεις και συζητήσεις οι οποίες άναβαν διαφωνίες και αντιπαραθέσεις μεταξύ των εργατών. Στο τέλος, ωστόσο, της ημέρας ο απολογισμός της δεν άφησε περιθώρια εναλλακτικών φαντασιώσεων. Βουτηγμένοι ως τα μαλλιά της κεφαλής τους στους καπνούς και τις αναθυμιάσεις των μηχανών εξακολουθούσαν να τηρούν απαρέγκλιτα τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της παραγωγής, βιώνοντας τη θεωρία στην πράξη. Η κατανόησή της στα βιβλία των σοφών δεν διαφοροποιούσε το αίσθημα εκμετάλλευσης που συσσωρεύονταν στο δεκάωρο της βιοπάλης.

Ο Franz Hildebrand ύψωσε το σαρκίο του σώματός του απ' την σιδερένια κλίση. Τα σκεπάσματα ανακατεμένα με τα χνώτα του βραδινού περιπόλου ονειρών στέκονταν αμίλητα στο ίδιο σημείο της χθεσινής μέρας όπως και της επόμενης που θα ακολουθούσε. Ο εργοστασιακός ρυθμός είχε προσκολληθεί αυτούσιος στις μηχανικές ενέργειες του σώματός του. Καθetti έξω από τα πλαίσια του εργασιακού βίου ζωγράφιζε τη συρραφή των επιλογών σαν ένα φορτίο ενόχων το οποίο πολλαπλασίαζε τους φόβους για την τήρηση των παραδεδεγμένων κανόνων συνδιαλλαγής. Μόνο στα βιβλία έβρισκε καταφύγιο ισορροπίας. Τις νύχτες που έμεινε ξαγρυπνος στην καυτή σκιά της μποτίλιας με το υγραέριο, όταν το μαύρο σκοτάδι, πυκνό στις αγκυλώσεις του, αγκάλιαζε απ' άκρη σ' άκρη τους δρόμους του εργοστασίου, βυθίζονταν στον μαγικό κόσμο εικόνων και λέξεων. Απ' τις σελίδες της λογοτεχνίας ξεπετάγονταν φτυιές μιας νέας πραγματικότητας, στις πεδιάδες της οποίας χάνονταν από προσώπου γης για να επιστρέψει έπειτα δριμύτερος με ανανεωμένες τις πνευματικές δυνάμεις κι ένα χαμόγελο κρεμασμένο στα χείλη.

Η δεύτερη αμαξοστοιχία που περνούσε έσυρε το βουητό των γραμμών στην αιχμηρή συγκόλληση των τροχιών. Η κόψη της ξύπνησε τον Franz Hildebrand απ' το λήθαργο. Κουβάλησε το βλέμμα του ως το νεροχύτη. Απάθησε το πρόσωπό του στο κρύο νερό που ανάβλυζε απ' το στόμιο της βρύσης και με την πάννη πετσέτα στέγνωσε τις τελευταίες σταγόνες που σαν στίγματα ιδρώτα καρφώθηκαν στο δέρμα. Σφήνωσε στο καμινέτο τον καφέ. Δυο φουσκάλες κατακάθισαν στην επιφάνεια του υγρού και δεν έλεγαν να

εγκαταλείφουν την προσπάθεια ορισμού των τυχών του. Ο καφές φουσκώσε απότομα και με τις φουσκάλες αγκαζέ ξάπλωσε στον βαθύ λάρυγγα του φλιτζανιού. Απ' τα σωθικά του εξοβελίζονταν μυριάδες αισθήσεις ελκυστικής ομορφιάς που μαστιγώναν σαδιστικά τα μηνίγγια της όσφρησης. Έπειτα, αφού ενδύθηκε τα ρούχα εργασίας, ανακάθισε εκ νέου στο τραπέζι που βολιδοσκοπούσε το χώρο γεωμετρώντας τις ελαχιστοποιημένες αποστάσεις που χώριζαν τα εγκατοστά των κινήσεων εντός αυτού. Έβαλε φωτιά στον καπνό που έγλειφε το σιγαρέτο. Ένα λευκό σύννεφο νικιτινής περιφέρονταν στον αέρα βασιτώντας πρελούδιο νοητικών ηδονών τις οποίες απολάμβανε ρουφώντας κάθε γουλιά καφέ. Εγκατέλειψε το φλιτζάνι με τα κατακάθια της απόλαυσης στο νεροχύτη. Αποστράγγισε το τελευταίο ίχνος του σιγαρέτου κι έπειτα κίνησε για τη νέα εβδομάδα που υποδέχονταν τον Αύγουστο, καιροφυλακτώντας στις θερμαινόμενες αισθητηριακές ακτίνες του ηλιακού νέφους.

Περπάτησε ελάχιστα μέτρα. Στη Λεωφόρο που αποκαλύπτονταν ενώπιόν του στρατιές εργατών, ομοιόμορφα ενδεδυμένων με το χαρακτηριστικό γκριζό χρώμα των στολών, σχηματίζαν λωρίδες αριθμών οι οποίες αντικαθιστούσαν τα πρόσωπα από αλγόριθμους της βιομηχανικής κατανομής ρόλων. Στήθηκε στην ουρά πίσω απ' την γκριζαζώνη. Ένας ελεγκτής στην είσοδο του εργοστασίου κρατούσε σημειώσεις. Τα βήματα, αργά σχεδόν νωχελικά, σε στάση αναμονής τακτοποιούσαν τα πέλαμα των εργατών στο σημείο στρατοπέδευσης. Ο Franz Hildebrand έτεινε τον αριθμό παρουσίας στον ελεγκτή. 017226. Ο τελευταίος αντέγραφε τον αριθμό και δίπλα του τοποθέτησε φαρδιά πλατιά την υπογραφή του. Έπειτα, προχώρησε πειθαρχημένα στο βάθος του χώρου. Ένας υπεύθυνος καθοδηγούσε τους εργάτες στην θέση την οποία θα αναλάμβαναν χωρίζοντάς τους σε ομάδες των πενήντα ατόμων. Η διάκριση αυτή αντιστοιχούσε στο επίπεδο δυσκολίας των εργασιών τις οποίες οι ομάδες θα αναλάμβαναν να φέρουν εις πέρας. Ο Franz Hildebrand υποδείχθηκε όπως ενταχθεί στην τρίτη κατά σειρά ομάδα εργατών. Κάθε μία εξ αυτών επιτηρούνταν από επιστάτες. Ο επικεφαλής αυτών αναφρανούσε προς πάσα κατεύθυνση διατηρώντας το φόβο στα όμματα των συμβαλλόμενων μερών έως ότου με νέες ενημερώσεις τους οδηγούσε στα έγκατα του σχεδιασμού. Οι μηχανές βροντοχτυπούσαν τα σύνεργα μεταξύ τους προκαλώντας ακατάσχετους ήχους δονήσεων. Τα ότα των ανυποψίαστων εργατών καταποντιστήκαν στις φιάλες κυμάτων που κατέφθαναν ανενόχλητα από κάθε ελεύθερη διόδο του εργοστασιακού στρατώνου. Οι δείκτες των χεριών του επικεφαλής έδειχναν την κατεύθυνση την οποία ο εκάστοτε εντολοδόχος όφειλε να εκτελέσει. Ο Franz Hildebrand οδηγήθηκε ενώπιον ενός θεόρατου μηχανισμού συναρμολόγησης. Η διαδικασία έμοιαζε απλή. Οι επαναλήψεις μονότονες. Στο τέλος των δευτερολέπτων που ο χρόνος ατονούσε έδινε σάρκα και οστά στα περιφερόμενα μέρη του εργασιακού βίου, υπονομεύοντας την διάθεση της παραγωγικής ανταπόκρισης. Πλέον, οι καρποί και τα ακροδάχτυλα εξύφταναν συστηματοποιημένα ομοιώματα υλικών απολαβών με τον Franz Hildebrand σε απόσταση θεατή να επιβλέπει την ροδέλα του μηχανήματος όπως κύκλωνε τα νήματα μιας ανέκφραστης εργασίας.

Οι συγκεκριμένες βιομηχανικές εγκαταστάσεις συναπντιούνταν στις όχθες τριών ρευμάτων καναλιών τα οποία άπλωναν τις όχθες τους στα πλευρά της πόλης. Η τελευταία διακρίνονταν σε παλαιά και τη νέα διαρρυθμισμένη με τις συνοικίες και τα εργατικά προάστια αυτών να διαμορφώνουν την αισθητική εικόνα λάσπης και στενότητας οριζόντων. Τα οικήματα της παλιάς πόλης κείτονταν εγκαταλελειμμένα. Οι πρώην κύριοί τους τρομοκρατημένοι απ' την μαζική εισροή μεταναστών τα άφησαν στην τύχη τους. Στα ερείπιά τους αντίκριζε κανείς τα υπολείμματα της προβιομηχανικής Γερμανίας. Μεταμφιεσμένα στα όρια της αστικής κινητικότητας αντανακλούσαν την αναπτυσσόμενη προσδοκία της παραδοσιακής αριστοκρατίας, προοπτική η οποία έβρισκε διέξοδο στην αρχιτεκτονική των οικοδομημάτων. Στη νέα διάπλαση του άστεως οι εργατικές συνοικίες, πυκνοκατοικημένες και στρεβλές, ανακατεύονταν τη διάταξη της χωροταξίας στον ακατάτακτο ρου της κοίτης του ποταμού. Δεξιά κι αριστερά αυτού ένα πλήθος διόδων κατέληγε στην κεντρική Λεωφόρο την οποία πλασιάζονταν φρικτές θύμησης διαδρομών εμπλουτισμένων με αποχωρητήρια και λίμνες απορριμμάτων που εμβολίαζαν την

ατμόσφαιρα με μολυσμένα ερείπια ανθρώπινων ζωών. Το νερό στις οικίες των εργατών, τρεχούμενη πίσσα, προκαλούσε τον έμετο με τις παραλλαγές των ακαθαρσιών διάσπαρτες σε κάθε πατημασιά να συντριβουν τις τελευταίες απολήξεις αξιοπρέπειας. Η μία οικία ύψωνε την πλάτη της και την τοποθετούσε πλάι στην άλλη με τέτοιο τρόπο ώστε το κάδρο της βιομηχανικής ζώνης της Βεστφαλίας να αποκτήσει ποσότητα μαθηματικής ακρίβειας. Οικίες χαλάσματα που αντιφέγγιζαν στο κενό και αυλές δίχως παράθυρα με ετοιμόρροπες σκεπές προλόγιζαν το νεκροκρέβατο των μελλούμενων. Παντού αντίκριζε κανείς ζωές ερημωμένες, γωνιές δρόμων με στενά αδιέξοδα και περίλυπες διόδους απροσανατόλιστων βημάτων. Βόρβοροι λιμναζόντων υπονόμων σκιαγραφούσαν τον πολιτιστικό κλοιό υπό την αγκυλή του οποίου το επιχειρηματικό κέρδος δόξαζε τη φήμη του στη Γηραιά Ήπειρο με προεξάρχοντα σημαία την γερμανική, την ιταλική, την ελληνική των εργατών μελλοθανάτων. Από κοντά και τα πληρώματα των σιδηροδρόμων στα στομάχια των οποίων αγκομαχούσαν καθημερινώς τόνοι κάρβουνου και σιδήρου τα οποία προοριζόνταν για τον κύκλο εργασιών των εργοστασίων. Αυτή ήταν η εικόνα όπως απαντούσε γραμμικά στις αιτιάσεις των καιρών σαν ταφρόπλακα πάνω σε μνήμα.

Ο Franz Hildebrand τοποθέτησε τα ατσάλινα χερούλια του κλιβάνου σε διάταξη προ-κειμένου νέα γουρνιά ανεπεξέργαστων υλικών να λάβουν τη θέση τους. Μόλις ο εσωτερικός κύλινδρος ολοκλήρωσε την πορεία του άνοιξε διάπλατα την πύλη εισόδου ώστε να αδειάσει ο λέβητας απ' τους καπνούς και το καυτό σφρίγος αυτών. Έπειτα, αφαιρούσε τα υλικά και τα τοποθετούσε στην κυλιόμενη κορδέλα που κυκλικά έδενε το χώρο. Στο τέλος, παραλάμβανε τα νέα συστατικά ώστε η μηχανοκίνητη κοίτη να μην μένει ποτέ ορφανή. Αυτή η διεργασία λάμβανε χώρα κατ'επιλογή για δέκα συναπτες ώρες έως ότου το καμπανάκι του δωματίου χτυπούσε ρυθμικά τρεις φορές ειδοποιώντας τους εργάτες για το τέλος της ημέρας. Τότε, εκείνοι, με πειθαρχία και συντεταγμένη πορεία, ακολουθούσαν διαδρομή αντίθετη με αυτή της πρωινής άφιξης διατηρώντας στο ακέραιο τις ιδιαιτερότητες του εργοστασιακού στρατώνου.

Παρά τον πόνο που αγκυλώθηκε στις αρθρώσεις των άνω και κάτω άκρων ο Franz Hildebrand έτρεξε στο ταχυδρομείο που κείτονταν στο αντίθετο άκρο της πόλης. Ανέμενε τον υπεύθυνο αυτού. Μόλις τον αντίκρισε τον γέμισε ερωτήσεις. Όλες είχαν έναν και βασικό πυρήνα.

«Ήρθε γράμμα για μένα;»

«Μισό λεπτό να κοιτάξω» έκανε βαρυστημένα ο γέρος. Μετά από λίγο επέστρεψε με ένα πακέτο φακέλων. Αρχισε να τα εξετάζει επιμελώς ένα προς ένα. Μόλις και το τελευταίο πέρασε τον έλεγχο ταυτοποίησης η άρνηση κατοικοέδρευσε στο πρόσωπό του. Ο Franz Hildebrand εισέπραξε την ακύρωση των ελπίδων για δέκατο τέταρτο συνεχόμενο μήνα. Διάβηκε κιάλας έναν χρόνο από την πρώτη φορά κατά την οποία έγραφε κι εσώκλεισε σε λευκό φάκελο το ποίημα «Χαραυγή» με προορισμό το Βερολίνο και τα κεντρικά γραφεία του περιοδικού «Λόγος και Αισθητική». Επρόκειτο για παγυερμανικής εμβέλειας έντυπο ποικίλης ύλης στο οποίο αποτυπώνονταν φιλολογικά και λογοτεχνικά πεπραγμένα της εγχώρας και ευρωπαϊκής πνευματικής παραγωγής. Ο Franz Hildebrand ήταν ενταγμένος στη «Λέσχη των Λογοτεχνών», μία ομάδα νέων ποιητών η οποία καταργώντας τα ταξικά σύνορα επεδίωκε να εμπλουτίσει το μεδούλι της ζωής στην προέκταση των επιθυμιών. Κάθε Κυριακή συναυτιόντουσαν κι ανάμεσα στα ονιοπνευματώδη και τα κύματα ονειρών απ' τα καπνογόνα των σιγαρέτων ξεδιπλώναν το κουβάρι της γερμανικής και ευρωπαϊκής λογοτεχνίας, με την ποίηση να κεντρίζει το ενδιαφέρον τους. Ποίηση, φιλοσοφία, πολιτική και καθetti που άπτονταν του ανθρωπιστικού ενδιαφέροντος αποκτούσε μορφή στην εξέλιξη της οποίας καθρεφτίζονταν οι ανάγκες της ζωής και της ελευθερίας. Φαινομενικά αφηρημένες και υπαρξιακά ανεύθυνες στον τελικό τους απολογισμό, ωστόσο, οι τελευταίες γιγάντωναν τις προθέσεις των συντελεστών κραδαινώντας τα βλαστάρια του έρωτα και των συναισθημάτων στο πεζούλι της ανυπόφορης πραγματικότητας.

Στο εργατικό προάστιο της βιομηχανικής ζώνης η Βεστφαλία αναλογίζονταν εαυτόν σαν την βασίλισσα των ελπίδων για αποτίναξη των υλιστικών προγραμμάτων που το τέλος του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου πρόβαλε ως

αναπόσπαστο τμήμα αυτογνωσίας. Οι νέοι αναζητούσαν καταφύγιο στην εξύψωση του πνεύματος. Μέσα απ' τους στίχους, οι λέξεις, τις εικόνες των οποίων συντρόφευε μία εποχή επαναστατικών φευδαισθήσεων, κάλυπταν τις εσωτερικευμένες πτυχές επιδιώξεων στην αμετροέπεια των εναλλαγών που καμουφλάριζε η αυθεντία των ειδημόνων και μετατρέπονταν σε αυθεντικότητα μίας αντιπαλότητας νέου τύπου αντιθέσεων όπως ξεχειλιζε το πάθος της ετερότητας στα τοιχώματα των συνειδήσεων. Στα πλαίσια αυτά ο Franz Hildebrand παρακινήθηκε απ' τους υπολοίπους της συνομοταξίας όπως αποστειλεί τα ποιήματά του στο περιοδικό «Λόγος και Αισθητική». Η γραφή του λυρική και εγκόσμια πατούσε με βαρυθυμία στις αιχμές του ρομαντισμού επιχειρώντας παράλληλα να τον προβάλλει εμπειρωμένο στην αφετηρία της καθημερινής πρόσληψης των πραγμάτων. Από εκείνη τη στιγμή και κάθε μήνα, μολονότι δεν λάμβανε ποτέ απάντηση στις επιστολές του, έστελνε τακτικά συμμετοχή. Έπειτα, ανέμενε με καρτερία την έκδοση του περιοδικού. Μόλις το τελευταίο αναπαύονταν στις παλάμες των χεριών του ξεφύλλιζε σελίδα τη σελίδα όπως εντοπίσει κάποιο ίχνος απ' την ποιητική του παρουσία. Και καθώς οι προσπάθειες αποβαίνουν άκαρπες η απογοήτευση δέσποζε στους κρουνοί των οφθαλμών όντας βυθισμένοι στην αδυναμία κατανόησης αυτής της απόρριψης. Απέκρυπτε τις πληγές του και συμμετείχε στις συζητήσεις που άναβαν φωτιές όση ώρα οι θεματικές αφυδατωμένες παρατιούνταν, προτού προλάβουν να αρθρώσουν λέξη.

Τα βλέμματα περιπλανήθηκαν στο χώρο. Η παρέα των έντε ποιητών ξεθύμανε τους περιορισμούς της εβδομαδιαίας πλήξης με αναστεναγμούς και αθόρυβες προσκλήσεις ημενείας έως ότου η Rosa Grundberg άνοιξε τυχαία μία σελίδα απ' το αυθόλογο της γερμανικής λογοτεχνίας και άρχισε να απαγγέλει ποιήματα του Friedrich Schiller. Η «Ωδή στη Χαρά» πότιζε κάθε σπιθαμή γης. Άπαντες έστρεφταν και περίλουζαν τους οφθαλμούς τους με τη μελωδία της αγαλλίασης την οποία εξέπεμπαν οι στίχοι. Μόνο ο Franz Hildebrand έσφιγγε τα πόδια του λάρυγγα όπως αποτρέφει τις μελιχίες σκέψεις να εκτοξευθούν απ' την ασφάλεια του ασυνειδήτου κόσμου. Στην αθέατη πλευρά των ευδόμων παθών οι εικόνες βιολογικής εξόντωσης σε ημερήσια διάταξη αναπλάθονταν από μηδενική βάση. Τότε, κι ενώ η Rosa Grundberg εξακολουθούσε να απαγγέλει στροφές απ' την «Ωδή στη Χαρά» ο Franz Hildebrand τέτλωνε τους στοματικούς υμένες να ισοροπήσει τις ψυχικές αποτάξεις, κλειδώνοντας τις κοκάλινες αρθρώσεις με το ρόλο τον οποίο επωμίζονταν. Περιεργάστηκε τους υτολοίπους της συντροφιάς και αφοπλίζοντας το μονόλογο απ' τα κατάβραθα των στηθών εξέπεμψε τις σκέψεις που φνύτρωναν στα κύτταρα του εγκεφάλου.

«Τα πρώτα γραπτά μνημεία της γερμανικής μας λογοτεχνίας χρονολογούνται από τον 8ο αιώνα με τη διάδοση της χριστιανικής θρησκείας απ' τον Καρλομάγνο. Στα μοναστήρια βλάσταινε μία ποίηση η οποία συνδύαζε τη χριστιανική διδασκαλία με την πνευματική γερμανική παράδοση. Έργα μεταφρασμένα και αντιγραμμένα από μοναχούς, ως επί το πλείοτων, αποτέλεσαν τη γέφυρα ανάμεσα στην αρχαία και τη νεότερη λογοτεχνία μας. Ωστόσο, η πνευματική εκδήλωση στα πολιτιστικά δεδομένα της Αναγέννησης ήταν η γλωσσική μεταρρύθμιση που έφερε ο Λούθηρος. Έκτοτε, η λογοτεχνία συγκεντρώνεται στις αυλές και τις ακαδημίες η οποία στρέφεται στη μίμηση των αρχαίων, ιταλικών, γαλλικών και ισπανικών μοντέλων. Ρομαντισμός, ρεαλισμός, κλασικισμός, η εποχή της «θύελλας και ορμής» αναδεικνύουν «Τα πάθη του νεαρού Βέρεθρου» του Goethe και τα δραματικά έργα του Schiller. Έως τις μέρες μας όπου με τις αποθεώσεις του αντικειμενικού και του εξπρεσιονιστικού στην τέχνη είμαστε εγκλωβισμένοι στις δαγκάνες του παρελθόντος χρόνου και τις απαντήσεις του μέλλοντος, απαντήσεις οι οποίες προλογίζονται μέσα απ' την αναγωγή της έκφρασης στην αυθεντία του παρελθόντος. Το παρόν, η στιγμή την οποία τώρα βιώνουμε, την οποία τώρα αντιμετωπίζουμε και της οποίας όλοι μετέχουμε, έχει εκλείψει. Δεν είμαστε παρά απολιθώματα του χρόνου. Του όποιου χρόνου. Την τύχη μας ορίζουν οι εκάστοτε άλλοι. Η ποιητική έκφραση εναπόκειται στις κριτικές εκδηλώσεις των συντακτικών κέντρων. Είμαστε αριθμοί σε συστημένες ταχυδρομικές επιστολές. Αριθμοί μικρογραφίας του εργοστασιακού μεσαίωνα οι οποίοι χαράσσονται στο εσωτερικό της παλάμης. Μία υπογραφή στον κατάλογο

παρουσιών και στο τέλος της ημέρας τα μάγκα σε κεράτινες δέσμες φώτων να λιώνουν τον ιδρώτα που χύθηκε σαν θαλάσσια τομή στο μέτωπό μας. Στο ίδιο κινηματογραφικό σενάριο η λογοτεχνία μας. Διαφρευτεύεται απ' τους αυλικούς του ακαδημαϊκού κατεστημένου πλεγμένη σε νήματα δαιδάλων. Ο ποιητής έρμαιο των δηλώσεων νομιμοφροσύνης αρμέγεται έως ότου η ευαισθησία του αποστρέφει τα βλέμματα απ' τα κοφτερά μαχαίρια που μπηγούνται στο δέρμα και το τεμαχίζουν, καθώς χιλιάδες αξίνες καρφιστώνονται στην πηγμένη απ' τα δάκρυα αξιοπρέπειά του»

Οι λυγμοί της φωνής αποστεωμένοι καταλάγιασαν ότα τη θέση τους έλαβε ένας βαρύτονος βήχας, επίμονος κι επαναλαμβανόμενος, που ολόένα γιγαντώνονταν. Οι πνεύμονες συσώρευαν την αγχώση του βέλους που ορμητικά διασκέλιζε τα πεδία αναφοράς του υποστρώματος οξυγόνου. Οι παρενρισκόμενοι έσπευσαν να βοηθήσουν τον άτυχον νέο ο οποίος είχε σωριαστεί στο δάπεδο σφραδάζοντας στους πνευματικούς πόρους. Δεν άργησε το μακάβριο πέλμα του θανάτου να ακτινογραφήσει την παρουσία του στις στάλες αίμα-τος που έσταξαν ενώπιόν του όπως εξοκειλαν απ' την στοματική κοιλότητα. Η φρυματίωση, απ' τις πλέον διαδεδομένες θανατηφόρους νόσους ανάμεσα στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, κάπλαζε στους αριθμητικούς καταλόγους των ιατρικών συλλόγων με τις κυβερνήσεις να επιχειρούν, μετά κόπων και βασάνων, όπως περιορίσουν τα αποτελέσματα αυτής στο περιθώριο της πολιτιστικής και ευρύτερα πολιτικής διαστρωμάτωσης. Ο Franz Hildebrand, στα αλλεπάλληλα χτυπήματα των πνευμονικών αιμοπτύσεων, λιποθύμησε. Όταν άνοιξε τους οφθαλμούς του βρίσκονταν στο Γενικό Νοσοκομείο του Ντόρτμουντ περιτοχιζόμενος από φίλους και γνωστούς. Άπαντες έμειναν ανέκφραστοι. Η λύπη συντρόφευε τις αστάθμητες στάσεις των σωμάτων. Σε λίγη ώρα εμφανίστηκε ο γιατρός. Κρατώντας έναν φάκελο στα χέρια του ανέλυσε τα δεδομένα του ασθενούς.

«Αυστοχώς, είναι φρυματίωση. Βήχας, πυρετός, απώλεια βάρους και τώρα οι αιμοπτύσεις. Όλα τα συμπτώματα οδηγούσαν σε ενδείξεις. Τώρα, έχουμε και αιμοδεύσεις. Θα μεταφερθείτε σε σανατόριο στο Μόναχο. Εδώ εάν μείνετε δεν υπάρχει οποιαδήποτε πιθανότητα ίασης. Δεν διαθέτουμε τα απαραίτητα για την φροντίδα σας. Είναι επιτακτική ανάγκη να μετακομίσετε άμεσα» τελείωσε το λόγο του κι αφού ασφάλισε τα έγγραφα στο εσωτερικό του φακέλου έκανε μεταβολή και αποχώρησε από την αίθουσα.

Ο Franz Hildebrand επί μήνες εθελουφλούσε στον κίνδυνο που έκρουε τον κώδωνα ζωής. Τώρα, η αλήθεια των συμπτωμάτων, βαμμένη στο πορφυρό χρώμα των πνευμόνων, δεν άφηνε περιθώρια παρερμηνείας. Τα υπόλοιπα μέλη της λογοτεχνικής παρέας μετατράπηκαν ευθύς σε κοράκια. Φορώντας μαύρα ρούχα και βλαστημώντας την ώρα κατά την οποία ο χάρος επέλεξε εκείνον για να διασκεδάσει την πλήξη του Αυγούστου περικυκλώνουν την κλίνη που, πλέον, είχε μετατραπεί σε νεκροταφείο. Εκείνος, στη μέση του δρά-ατος αντιλαμβάνεται το ρόλο του με συμπάθεια κι ευθύνη πρωταγωνιστή. Φορούσε το προσαρμοσμένο παπιγιόν καθώς έδενε περίτεχνα στο λαιμό και με το κοστούμι, λίγο μα-κρύ για τα σωματικά μέτρα, απολάμβανε τις επιθανάτιες τιμές που υμνολούσαν το πρόσωπό του. Φαντάζονταν τις μεγαλοπρέπειες της ευτελούς κάσας με τις οποίες θα νοτιζονταν το άφρυχο σώμα του. Η χαρά απ' τους επικηδείς που θα εκφωνούνταν με κόμπο συστολής και πόνο φυχής κούρδιζε το θυμικό του ενώ τραντάζονταν σπθέμελα ο αθέατος κόσμος των συνειδήσεων θωρώντας το ειδικό αφιέρωμα στον εκλιπόντα από το περιοδικό «Λόγος και Αισθητική» εξυμνώντας το ποιητικό του δαιμόνιο, όντας νεκρός και ακίνδυνος για τα πρότυπα του πρότερου λογοτεχνικού βίου των από καθέδρας ειδικών. Το χώμα στα τετραγωνικά που του αναλογούσε δέσποζε θαρρετά εν μέσω της πεδιάδας ριζωμένων τριαντάφυλλων. Ένας σταυρός σμιλεμένος στην πέτρα κι ένας άγγελος φτερωτός να κρέμεται στην άκρη του συνθέταν την εικόνα στο ταμείο των φυχών. Με το χώμα να σκεπάζει τα κόκαλά του οι τελευταίες ανάσες δημιουργούσαν φουσαλίδες ποτίζοντας τα κλαδιά του δέρματος όπως η ταφόπλακα από μάρμαρο θα σκέπαζε τη μνήμη.

Από τον Λήθαργο του ονείρου τον ξύπνησε η Rosa Grundberg προσφέροντάς του μία ποιητική συλλογή και λουλούδια, ενώ και οι υπόλοιποι, ο καθείς με τη σειρά του, εξέφρασαν θερμές συνασθηματικές απολήξεις στα φιλικά

μεθεόρτια των στιγμών. Το μόνο που τον παρηγορούσε ήταν η απόδραση απ' την εργοστασιακή φυλακή και την αυτοματοποίηση του ωραρίου παραγωγής που συνέθλιβε κάθε ζωτικό κύτταρο. Έδωσε παράλληλα οδηγίες όπως συνεχίσουν να του αποστέλλουν το περιοδικό «Λόγος και Αισθητική» κι εκείνος με τη σειρά του υποσχέθηκε στον εαυτό του να συνεχίσει τις μηνιαίες αποστολές ποιημάτων προς δημοσίευση. Ίσως ήταν το κίνητρο του έξω κόσμου που προδικάζει την επιθυμία του για ζωή. Μία δημόσια παραδοχή της αξίας με ονοματεπώνυμο και τις περγαμηνές του πνευματικού ανθρώπου ο οποίος μεταφέρει σε στίχους όλα όσα η ανθρώπινη αξιοπρέπεια βιώνει ως απείθεια απ' τα πεπραγμένα της κοινωνικής αποτοξίνωσης.

Στο σανατόριο του Μονάχου τοποθετήθηκε σε μία αίθουσα στην οποία κατακλύζονταν πέραν των είκοσι φρυματικών σε διάφορα στάδια της ασθένειας. Όσοι εξ αυτών όδευαν στο τελευταίο στάδιο και η πορεία της υγείας χαρακτηριζόταν ως μη αναστρέψιμη είχαν ήδη προλάβει να νυμφευτούν την ενδυμασία απλανούς συναίσθησης προς το τέλος της υποκείμενης ιστορίας. Δεν αποκρίνονταν παρά μόνο γέγονταν τους καρπούς της σιωπής όση ώρα ο βήχας εξαπολούσε συσσωρευμένους τόνους αιμάτινου διαφράγματος, έως την επανέναρξη των εχθροπραξιών στα ενδότερα των πνευμόνων. Η αδελφή νοσοκόμα οδήγησε τον Franz Hildebrand στην κλίνη. Μόλις απεβίωσε ο πρόσφατος ιδιοκτήτης αυτής και η χηρέουσα θέση του ζητούσε εναγωνίως αντικαταστάτη. Δεν ήταν δύσκολο το αίτημά της να ικανοποιηθεί. Σε λίγη ώρα κατέφθασε και ο γιατρός ο οποίος ενήμερώσε λεπτομερώς τον ασθενή για την προβλεπόμενη θεραπεία. Τρία γεύματα ημερησίως, πλούσιο ρουχισμό και βόλτες στον καθαρό αέρα περιλαμβάνονταν στον ημερήσιο προγραμματισμό. Εκείνος, έμεινε σοβαρός και προσγειωμένος την ίδια ώρα κατά την οποία συντελούν πανήγυρι εορταστική εντός του σε πλαίσιο ενθουσιασμού. Τέτοιου είδους περιποίηση δεν είχε γευτεί ποτέ στα είκοσι επτά του χρόνια και τώρα, η μοίρα σαν να του παρέδιδε τα χρεωστούμενα μαζεμένα.

«Είστε και ποιητής;» ρώτησε ο γιατρός καθώς κίνησε να φύγει.

«Μάλιστα» έκανε εκείνος και ίσωσε την κορμωστασιά του.

«Τότε, η ομάδα καλλιτεχνών διευρύνεται. Θα σας συστήσω στον Josef Schneider, μουσικό. Θα αναγνωρίσετε αρκετά κοινά στις αναζητήσεις σας.

Ο Franz Hildebrand σχημάτισε χαμόγελο ανταρσέκεια στις άκρες των χειλιών. Η διαμονή του στο σανατόριο αποκτούσε ενδιαφέρον. Οι πρώτες μέρες ήταν μέρες προσαρμογής στις απαιτήσεις του προγράμματος. Παρά τα έντονα διαλείμματα αιμοπτύσεων βίωνε την ασφάλεια της περιθαλψής στο έπακρο. Οι πρώτες γνωριμίες δεν άργησαν να διαγράψουν την αυτόνομη πορεία τους. Το μυαλό, ωστόσο, του Franz Hildebrand παραμόνευε στην όψη του μουσικού. Οι ασθενείς χωρίζονταν σε τρεις ορόφους. Σε κάθε έναν απ' αυτούς αντιστοιχούσαν ειδικά χρονοδιαγράμματα παρακολούθησης της υγείας. Στον πρώτο όροφο φιλοξενούνταν οι νεοεισερχόμενοι στους οποίους αναλογούσε εντατικό πρόγραμμα καθημερινής άσκησης στο ύπαιθρο και πεζοπορίας. Πρόγραμμα στο οποίο εντάσσονταν τρία γεύματα πλούσια σε πρώτες ύλες και δυναμωτικά συμπληρώματα. Ο συγκεκριμένος συνδυασμός διατηρούνταν εν ισχύ για διάστημα τριών μηνών. Έπειτα, ο ασθενής μεταφέρονταν στον δεύτερο όροφο. Το πρόγραμμα αναδιατάσσονταν προσθέτοντας ποιοτικά στοιχεία τα οποία αναλογούσαν σε εξαμηνιαία δραστηριότητα. Το αποτέλεσμα αυτού έκρινε είτε την επιτυχή ολοκλήρωση της θεραπείας στην οποία ο ασθενής ελέγχονταν ευδελχώς από το επιφορτισμένο ιατρικό προσωπικό το οποίο γνωμάτευε το επίπεδο ίασης και βάσει αυτού υπέγραφε το εξιτήριο με σαφείς οδηγίες συνέχισης της απρόσκοπτης πρόσληψης της θεραπείας κατ' οίκου είτε μεταφέρονταν στον τρίτο όροφο του σανατορίου. Επρόκειτο για τον θάλαμο των μελλοθανάτων. Επί της ουσίας η εξέλιξη αυτή προλείανε το έδαφος ώστε ο ενδιαφερόμενος να δεχτεί τις τελευταίες ανθρώπινες περιποιήσεις προτού μετακομίσει σε άλλες πολιτείες. Ουδείς αναφέρονταν ούτε μιλούσε για τα τεκταινόμενα του τρίτου ορόφου. Η πλειοψηφία των ασθενών που ολοκλήρωνε την θεραπεία του δεύτερου σταδίου λάμβανε εξιτήριο προκειμένου να ξεφυχήσει ανάμεσα σε συγγενικά πρόσωπα. Ελάχιστοι διέθεταν την

οικονομική επιφάνεια όπως συνεχίσουν την θεραπεία. Για τους άπορους ο τρίτος όροφος έμοιαζε μονόδρομος.

Ο Franz Hildebrand έκλεισε την αυλαία, με τον Άγουστο καυτό στο πέρασμά του να κρύβεται πίσω απ' τις κουρτίνες του θεάματος και καθώς η νέα πράξη του δράματος έδινε τη θέση της στην σκηνοθεσία των ενστικτών ο Φλεβάρης ξεπρόβαλε στο παραθύρι του τρίτου ορόφου βαρύγδουπος, κραδαίνοντας ψύχη αέρινης μάζας τα οποία εκτόξευε απ' τα σπήλαια των σύννεφων, μαύρων στο άγυγιά τους, πετώντας τα με δύναμη στο τζάμι κρούοντας την θαλωρή που έλαχε στους μελλοθανάτους. Ο ήχος του ανέμου υπήρξε σε τέτοιο βαθμό εξωστρεφής ώστε ανάγκασε τους θαμώνες του δωματίου να ανασκουμπωθούν και εξαστημένοι καθώς ήταν να συμμαζέψουν όσες δυνάμεις τους απέμειναν για να αντικρούσουν τα φέματα του χειμώνα. Ο Franz Hildebrand έσκισε την ίριδα των ματιών μέσα απ' τα βλέφαρα και την κάρφωσε στο λευκό στρώμα αντανάκλασης που μεθούσε στο γυάλινο ποτήρι με το νερό αφυδατωμένο στις μισοτελειωμένες του δροισιτικές υπηρεσίες. Ο ουράνιος θόλος ζωγραφίζονταν μεγαλόπρεπος σχηματίζοντας φρεγγαλές εικαστικές πανδαισίες, σκοτεινές και παραμελημένες, στις οποίες, ωστόσο, τα όμματα αναζητούσαν την ελπίδα φωτός στην αλήθεια των ηλιακών ακτινών. Μάταιος κόπος. Το μαύρο πέπλο των σύννεφων επικάλυπτε τις τελευταίες απόπειρες κιτρινωπού σύμπαντος κόσμου όπως αποδράσει από τη φυλακή του φυσικού τοπίου εναλλασσόμενων εποχών. Ο Franz Hildebrand είχε μεταφερθεί στον τρίτο όροφο όντας απογοητευμένος απ' την τροπή που η θεραπεία έλαβε τους τελευταίους μήνες. Οι προσπάθειες των γιατρών απόβηκαν άκαρπες. Δεδομένου ότι ουδείς συγγενής δήλωσε την παρουσία του στο εξιτήριο κάλεσμα θα αφήνονταν να πεθάνει υπό τη σκέπη του σανατορίου και τη φροντίδα του προσωπικού. Τα ποιήματα τα οποία και έγραφε ανελλιπώς κάθε μήνα για το περιοδικό «Λόγος και Αισθητική» εξακολουθούσαν να μην βρίσκουν ανταπόκριση. Μόλις ειδοποιούνταν για την άφιξη του εντύπου έσπευδε όλος χαρά και προσμονή να φαχουλεύει τις σελίδες μη τυχόν και κατά τύχη ή λάθος της σύνταξης δημοσίευσαν τον πνευματικό του κάματο. Στην εκάστοτε τελευταία σελίδα οι ελπίδες ξεψυχούσαν και μαζί με αυτές ο καρπός του ευθουσιασμού του θάβονταν οριστικά. Έπειτα, επέστρεφε αμίλητος στα τρία γεύματα και τον περιπατο στον φρέσκο αέρα.

Σήμερα, μετέφεραν έναν νέο άνδρα που μόνο τα κόκαλά του προεξείχαν καθώς η σάρκα είχε στεγνώσει πάνω του. Ένας νέος με μαύρα σγουρά μαλλιά, μάτια γεμάτα μέλι και χείλη ροζιασμένα στο κόκκινο του αίματος, το μόνο που εξακολουθούσε να κυκλοφορεί ελεύθερο στις φλέβες του. Τον τοποθέτησαν στο κρεβάτι δίπλα στον Franz Hildebrand. Εκείνος μαγνήτισε το ενδιαφέρον του προς το νέο χάρη στο μουσικό όργανο το οποίο και ακούμπησαν στο κομοδίνο. Ένα βιολί απ' τις χορδές του οποίου αναδύονταν ρομαντικές μελωδίες που συντάραζαν και κατέκλυζαν κάθε γωνιά του σανατορίου. Ήταν ο Josef Schneider για τον οποίο είχε μιλήσει ο γιατρός τα πρώτα λεπτά καλωσορισματος. Όλο επεδίωκε να τον συναντήσει, όλο ακολουθούσε κάθε απόγευμα τις νότες που τον οδηγούσαν στον δεύτερο όροφο του σανατορίου κι εκεί, με τις απαγορεύσεις του χώρου σφραγισμένες στα πρωτόκολλα, επέστρεφε άπραγος με μια γλυκιά, ωστόσο, θύμηση. Δεν γνώρισε ποτέ το πρόσωπό του. Μονάχα φαντάζονταν το παρουσιαστικό του μέσα στα κύματα των ήχων που κατέφθαναν σωρηδόν και προκαλούσαν πανωλεθρία στη μοναξιά. Οι δυο τους ταύτισαν τα ενδιαφέροντά τους στα καλλιτεχνικά πεδία της λογοτεχνίας και των μουσικών σκηνών. Μία πολύχρωμη ουσία επίγειων πνευματικών απολαύσεων μορφοποιούνταν στο εκμαγείο των προθέσεων κάθε φορά που τα στόματα των συνομιλητών εμφανίζονταν στο προσκήνιο και οι λέξεις σχηματιζούσαν εικόνες και μεγάφωνα επιθυμίων. Ο θάλαμος του τρίτου ορόφου αποτελούνταν και από άλλα επτά ανθρώπινα αποκαϊδία. Όλα στη σειρά ανέμεναν την μακαριότητα του τελευταίου οδόντος όπως απτηχήσει στα κελεύσματα της μοίρας. Τα γέλια των δύο συνοδοιπόρων σύντομα επεκτάθηκαν στους υπολοίπους και κρουνοί ευθυμίας ξεπετάγονταν σαν προανάκρουσμα θανάτου στην προτελευταία στροφή του δρόμου.

Τότε, ο Franz Hildebrand είχε την ιδέα όπως καταστιαστεί με ένα θεατρικό έργο το οποίο θα μιλούσε για την αποθέωση της ανθρώπινης ζωής και τον θρίαμβο του έρωτα

πάνω στα συντρίμια του θανάτου. Η ιδέα ξεσήκωσε χαρμόσυνες αναλαμπές στα μέχρι πρότινος κοιμώμενα πτώματα που ανάσαιναν τυπικά και κυκλικά διασκορπίζοντας την ηουχία του θαλάμου με αιμοπτώσεις και διασαλεύσεις της τάξης των παθών. Οι αντιρρήσεις των ιατρών κάμφθηκαν και η γραφομηχανή, που παραγγέλθηκε για το λόγο αυτό, πήρε φωτιά. Τα πλήκτρα μεγέθυναν τις πράξεις των πρωταγωνιστών και η ζωή έμοιαζε να βρίσκει χαμέ-νους θησαυρούς στην επικοινωνία και την αλληλεγγύη των ανθρώπων ανάμεσα σε αποστηθιστές ρόλων και τα εντράπελα στις πρόβες. Το θέαμα αναζωογονούσε τον τρίτο όροφο δονώντας τα θεμέλια του συγκροτήματος. Το έργο ολοκληρώθηκε με την κεντρική ιδέα να μοιράζεται σε τρεις πράξεις και εννέα σκηνές συνολικά. Ο Franz Hildebrand περιχαρής διάβασε στους ηθοποιούς το έργο και προχώρησε στην διανομή των ρόλων. Οι πρόβες, πλέον, επίσημα, θα λάμβαναν χώρα στον θάλαμο του οποίο διαρρήθμιζαν αντιστοίχως με τις ανάγκες του έργου, κάθε απόγευμα. Μία διαρρήθμιση η οποία προσομοίαζε στις πραγματικές ανάγκες της θεατρικής σκηνής. Τα κοστούμια των ηθοποιών κατασκευάζονταν στην φαντασία των συμμετεχόντων με τα επίπεδα υψηλής ραπτικής να δίνουν ρεσιτάλ ερμηνείας την ώρα κατά την οποία ο Josef Schneider μεγαλουργούσε μουσικές εκφάνσεις στη βάση του βιολιού καθώς σπειρεύονταν δεκάδες μουσικά όργανα να συσπειρώνουν το κέντρο της σκηνής απ' τις κλαυγές των οποίων το μουσικό υπερθέαμα θα γονάτιζε και τον πλέον απαιτητικό προσκεκλημένο. Ο Franz Hildebrand έδινε σκηνοθετικές οδηγίες με ενέργεια εφίβου. Το έργο ολόένα αποκτούσε βαρύτητα στις ενέργειες των προσώπων με τα σώματα να διαπομπεύουν το ανέραστο του φόβου.

Ο τελευταίος δεν άργησε να επισκεφτεί τους πρωταγωνιστές του έργου. Λίγες μέρες αφότου οι πρόβες κάλπαζαν στο ξέφωτο των προτροπών του Franz Hildebrand ο ένας μετά τον άλλο οι ηθοποιοί άφηναν την τελευταία τους ανάσα στον μανδύα της θεατρικής κλίσης. Απηυδισμένος ο Josef Schneider ξέσπασε σε έναν μονόλογο άρνησης, σε μία αποστοροφή των συμβάντων εκπροσωπώντας τις ενοχές που κρέμονταν στις στάλες ζωής των ευκαπομεινάντων του τρίτου ορόφου.

«Όλοι μας εγκαταλείπουν. Ένας μετά τον άλλο οι εραστές της ζωής πηδούν απ' το σανίδι της σκηνής για ένα κομμάτι γης μετρημένο στη μεζούρα του νεκροθάφτη. Κι εμείς; Κι εμείς συνεχίζουμε ως μελλοθάνατοι να αναμένουμε το κάλεσμα μασκαρεύοντας την πραγματικότητα. Μα, δεν αντέχω άλλο!» και οι μύες των χεριών ξεσπούσαν με λύσσα και ωδή. «Δεν αντέχω άλλο αυτή την αναμονή δίχως ουσία. Ένα κομμάτι κρέας σαπίζει μέσα μου κι εγώ ανήμπορος στέκονται στην ουρά του σανατορίου ευλογώντας την ημέρα που δεν με αφόρισε. Έως το επόμενο πρωί που ένας από μας θα έχει ξεψυχήσει και θα έχει αφήσει τα σεντόνια στεγνά και μυρωδάτα για τον επόμενο. Δεν αντέχω! Δεν αντέχω!» αναφωνούσε και οι φλέβες στο λαιμό τευτώνονταν εκπορθώντας τα δερμάτινα αποστημάτα, με το αίμα πυώδες να απορροφάτε στις φιάλες οξυγόνου και να παραπαίει στις φθίσεις των νευρώνων. Ο Josef Schneider σιάπησε. Έκρηξη οργής και απογοήτευσης είχε αποθαρρύνει τα μεθεόρτια. Τονάτισε και αγκάλιασε στις παλάμες των χεριών το βιολί. Ο Franz Hildebrand τον αγκάλιασε. Τον σήκωσε στο ύψος των ματιών. Ένας λυγμός συντροφικό-τητας διασπάθισε την ατμόσφαιρα. Έπειτα, έδωσε οδηγίες και οι εναπομεινάντες εναλλάσσονταν σε ρόλους και θέσεις επί της σκηνικής παρουσίας.

Κάθε μέρα κι ένας ακόμη από το θάλαμο εξέρχονταν σκεπασμένος με το λευκό σεντόνι. Ακολουθούσε σεμνή τελετή ταφής και το θεατρικό έργο εκκινούσε από την αρχή διπλασιάζοντας τις ευθύνες και τις υποχρεώσεις των υπολοίπων. Η χαρά είχε μετατραπεί σε θλίψη. Στόματα ραμμένα και κινήσεις άτονες καθοδηγούσαν την συνολική παραίτηση. Στο τέλος έμεινε μονάχος του ο Franz Hildebrand. Ο μουσικός Josef Schneider είχε εγκατα-λείψει τον αγώνα. Πάλεψε με τον εαυτό του. Αγνώστηκε σκληρά απέναντι σε αόρατο εχθρό και στο τέλος λύγισε. Ο Franz Hildebrand βρέθηκε στο χείλος της παραίτησης. Η υπερπροσπάθεια των τελευταίων ημερών εξουθένωσε τον ήδη επιβαρυνμένο οργανισμό του. Στην κλίση κατάκοπος ένιωσε την οσμή νεκροτομείου να πλησιάζει ανέκφραστη. Τα βλέφαρά του ίδρωσαν στην αγωνία των λεπτοδεικτών. Χαμήλωσε το βλέμμα και αφέθηκε στους παλμούς των στιγμών.

Φαντάζονταν το σανατόριο να έχει μετατραπεί σε θεατρική σκηνή υψηλών προδιαγραφών. Οι θεσπθέτες καθοδηγούσαν τους θεατές στις θέσεις τους. Ο επιστάτης της σκηνής επιμελούνταν των τελευταίων λεπτομερειών με τον Franz Hildebrand στα καμαρίνια να δίνει τις τελευταίες οδηγίες εμφυχώνοντας τους ηθοποιούς για την ευδωση των προσπαθειών. Οι πρώτες συννομοταξίες φιθύρων είχαν ήδη κατακλύσει τόσο την πλατεία όσο και τα θεωρία, καθώς γεμίζαν ασφρκτικά από κόσμο. Η πρεμιέρα του έργου, που τόσο είχε διαφημιστεί, ενεργοποίησε τα αντανακλαστικά της καλλιτεχνικής οικογένειας με το φιλοθέαμον κοινό να ανταποκρίνεται στο κάλεσμα. Οι ύστατες δοκιμές ολοκληρώνονταν με επιτυχία. Όλα μοιάζουν ιδανικά. Ο Franz Hildebrand, ως σκηνοθέτης, παίρνει τη θέση του στο κέντρο της σκηνής. Η αυλαία ανοίγει διάπλατα. Με λόγο σοβαρό και σταθερό εισάγει το κοινό στην πλοκή του έργου. Έως ότου ο αφηγητής εξιστορήσει τα πρώτα συνθετικά υλικά της παράστασης ο Franz Hildebrand αποκωδικοποιεί τη νοηματοδότηση του έργου κι ευχόμενος καλή θέαση των πραγμάτων αποχωρεί με τη συνοδεία των πρώτων χειροκροτημάτων. Η αυλαία πέφτει και οι ηθοποιοί της πρώτης πράξης λαμβάνουν τις θέσεις τους.

Ο Franz Hildebrand βήχει ανηλεώς. Αντιοπέκεται έως ότου περατωθεί το έργο. Πνίγει τις επάλξεις του αίματος που αφρίζουν στο στέρνο δαγκώνοντας τα χείλη και σφιγγοντας τις γροθιές παρακαλώνοντας στιγμιαία την εξάπλωση της πληγής. Η δεύτερη σκηνή έχει μόλις ολοκληρωθεί με πάσα επιτυχία. Το κοινό απολαμβάνει την ιστορία. Ένιοτε επιδίδεται σε ακαθόριστα γέλια κι άλλες φορές σε χειροκροτήματα επιδοκιμασίας. Πίσω στα παρασκήνια ο Franz Hildebrand με τα γύλλα του έργου ανά χείρας μεθοκοπάει ακούγοντας τις εορταστικές εκδηλώσεις του κοινού το οποίο παραληρεί στην πλατεία και τα θυρωρεία του Θεατρικού Μεγάρου. Η δεύτερη πράξη αποτελεί παρελθόν. Οι ηθοποιοί τρέχουν πανικόβλητοι να αλλάζουν κοστούμια βάζοντας και ξεβάζοντας το προσωπίο τους, μασκαρεμένοι όπως υπηρετήσουν με τρόπο αυθεντικό κι επαγγελματικό τα λεπτά δημοσιότητας που η μοίρα στήνει μεθοδικά. Ο Franz Hildebrand βιώνει ανεπιείθετα τον πόνο των πνευμονικών αντιπαραθέσεων καθώς οι εχθροπραξίες έρχουν λάβει χαρακτήρα ανθρωποκτονίας σώματος εναντίον σώματος. Στάζει τις οδύνες της στοματικής κοιλότητας, με το σάλιο να δροσίζει τα κηροπήγια των ιαχών που λαμπυρίζουν πάνω απ' τα νεκρά πτώματα το αίμα των οποίων έχει αποστεωθεί στους χωμάτινους αδένες των θυλάκων οξυγόνου. Τα πρώτα σταγονίδια αίματος δίνουν τις εντυπώσεις της άμυνας μέχρις εσχάτων. Όταν, ωστόσο, τα αγγεία, λεπτά και άναρχα, εμβολίζουν τα τοιχώματα τότε οι αιμοπτώσεις πληθαίνουν. Τα υλοστατικά αδυνατούν να συγκρατήσουν την ορμή και η φρουρά βάζεται με το χρώμα του πένθους. Βουτηγμένες οι σημαίες σε μία λάσπη νεκρικών συμβόλων ιχνηλατούν τους καρδιακούς παλμούς που εξασθενίζουν λεπτό προς λεπτό.

Η κουρτίνα του θεάτρου ανοίγει για τρίτη φορά. Η τελευταία πράξη αποθεώνεται απ' το κοινό. Όλοι όρθιοι χειροκροτούν και ζητωκραυγάζουν με τα δάκρυα συγκίνησης να έχουν καθίσει ανακτανικά στα κλαδιά των οφθαλμών. Οι ηθοποιοί σπείδουν να απολαύσουν τις στιγμές. Ανάμεσά τους ο Franz Hildebrand. Ο ιδρώτας στο πρόσωπο μαρτυρά τις ώρες αγωνίας. Όλα μοιάζουν όμορφα. Τα χαμόγελα και οι επευφημίες περισσεύουν. Η ευθυμία έχει κουλουριαστεί στα σανίδια της σκηνής. Τα φώτα τρεμοπαιζουν και οι ηθοποιοί απομακρύνονται ο ένας μετά τον άλλο με τον ευθουσιασμό εγκλωβισμένο στις κινήσεις των σωμάτων. Οι δείκτες του χρόνου έχουν ακινητοποιηθεί. Το κοινό αναχωρεί φορτωμένο μνήμες και εικόνες απαρασάλευτης ομορφιάς. Ο Franz Hildebrand στέκει μετέωρος στο κέντρο της σκηνής. Το αίμα έχει πλημμυρίσει και τα τελευταία υλοστρώματα των πνευμόνων. Ο βήχας τόσο έντονος κόβει την ανάσα. Σπαρατάρια για μία δέσμη οξυγόνου. Πέφτει στη σκηνή και σωριάζεται. Πλέον, νιώθει το κρύο δάπεδο σαν το υψόμετρο νεκροτομείου. Οι σφυγμοί λιγοψυχούν. Τα βλέφαρα κλείνουν έως ότου το πλατύσκαλο καλύψει τα ίχνη ζωής στον ακροτελεύτιο βρόγχο εκπνοής. Οι ηλιακές ακτίνες διασχίζουν τα λεπτά σύννεφων του Φλεβάρη. Το αποκρουστικό πρόσωπο του χειμώνα έχει κατακαθίσει στον κύκλο ζωής με το όνομα αυτής να αντιφέγγει στις σελίδες του σεναρίου.

Ο Franz Hildebrandt απεβίωσε στον τρίτο όροφο του σα-νατορίου του Μονάχου στις 29 Φεβρουαρίου 1923.

Αντώνης Χαριστός

Φωνές το καλοκαίρι. Έστω και στο φθινόπωρο.

Μικροδιήγηματα σε 145 λέξεις.

Διπλώνω το κορμί μου σε σχήμα ορθής γωνίας. Στην αυλή με τα μαβιά λουλουδία κοιτάζω το φεγγάρι να αφήνει μια ασημένια κλωστή καταμεσής της θάλασσας. Η νύχτα είναι ήρεμη, κοντά στα τέλη του Σεπτεμβρίου, αλλά η τα-ραχή χτυπά και διαταράσσει την οκνηρή ραστώνη της σιέ-στας. Το μαλακό θρόισμα των φύλλων ανακατεύεται με τον ήχο της άρπας και φτάνει στα αυτιά αναμειγμένο, α-κατάληπτο, γυμνό, νοτισμένο και γλυφό. Ακόμη κι όταν δεν έχει μαϊστρο, εκείνη βρυχάται. Άλλοτε σιγά σαν το πέ-ταγμα μιας πεταλούδας μέσα σε καταπράσινους κήπους κι άλλοτε άγρια σαν το κόχλασμα του τσουκαλιού πάνω σε πυρωμένη φλόγα. Διπλώνω το κορμί μου σε σχήμα ορθής γωνίας για να μπορέσω να συνεχίσω. Τα αστέρια δεν λα-μπυρίζουν πια τόσο δυνατά, λες κι ίσως να βαρέθηκαν να λάμπουν ποιος ξέρει πόσα χρόνια. Πάντοτε αφήνω τα πα-πούτσια με τις μύτες ανάποδα, κατά την ακτή όχι τη θά-λασσα, όταν κολυμπώ. Σύλβια!

Αργύρης Φυτάκης

Amanda

Μέρος Α'

Πανεπιστήμιο Utah Μάρτιος 1968. Κινήματα διαμαρ-τυρίας και αμφισβήτησης σε πλήρη έξαρση. Νέοι με κοινά ιδανικά και οράματα, συναθροίζονταν σε ομάδες και παλεύ-ουν για το δικαίωμα της δικής τους γνώμης, επηρεάζοντας την κοινωνική και πολιτική ζωή της χώρας. Σε γενική αμ-φισβήτηση οι ηθικές, οικογενειακές και κοινωνικές αξίες της προηγούμενης δεκαετίας, η γενιά του '68 προέτρεπε τους ανθρώπους να ανακαλύψουν νέες κοινωνικές, πολιτι-στικές δομές, νέα πρότυπα. Γεννήθηκε το φρενιστικό κί-νημα με την ελευθερία στην τέχνη και τον έρωτα να έχουν πρωταγωνιστικό ρόλο. Στα πλαίσια των αλλαγών η Amanda Pattinson, τριτοετής στην Νομική στο Πανεπιστή-μιο της Utah με έντονη πολιτική δράση, δεν έχανε την ευ-καιρία να υψώσει την φωνή της σε κάθε συγκέντρωση και να αντιτάσσεται στην κοινωνική ανισότητα και βία. Έχο-ντας μεγαλώσει σε ένα αυστηρό και συντηρητικό οικογε-νειακό περιβάλλον που η ελευθερία της έκφρασης δεν ήταν επιλογή, η έντονη δράση της σε όλες τις συγκεντρώσεις ή-ταν μονόδρομος. Το παρουσιαστικό της και μόνο ήταν ικανό να κερδίσει τον θαυμασμό και σεβασμό από τους παρευρι-σκόμενους και συνάμα με την γεμάτη αυτοπεποίθηση προ-σωπικότητά της, ήταν ένας συνδυασμός που δεν περνούσε απαρατήρητος.

Έχοντας πια κόψει κάθε δεσμό με την οικογένειά της, ένιωθε πιο απελευθερωμένη από ποτέ, ενώ η μέρα της μοι-ραζόταν στο πανεπιστήμιο και στην δουλειά της, ως υπεύ-θινη υποδοχής σε ένα από τα μεγαλύτερα ξενοδοχεία του Salt Lake City.

«Amanda σήμερα είναι το πάρτι της αδερφότητας, θα καταφέρεις να έρθεις;» ρώτησε η πιστή φίλη της Sally Emerson στον δρόμο της επιστροφής από το Πανεπιστήμιο.

«Δεν ξέρω αν θα προλάβω, σχολάζω στις εννέα» είπε κουρασμένα η Amanda και έστριψε με το ποδήλατό της με κατεύθυνση το ξενοδοχείο.

Οι πρώτες αδερφότητες, προνόμιο των ανδρών αρχικά, ήταν μίξη λεσχών δείπνου, φιλολογικών συνδέσμων, και κρυφών οργανισμών. Το 1851 έκαναν δειλά την εμφάνισή τους οι γυναικείες αδερφότητες και αποτέλεσαν σημαντικό βήμα ως προς την χειραφέτηση των γυναικών, παρόλο που οι κοινωνικοί και ηθικοί περιορισμοί ήταν αυστηρότεροι από αυτούς που είχαν να αντιμετωπίσουν οι αντρικές αδερ-φότητες. Βασικές δραστηριότητες ήταν οι εκδηλώσεις συ-νήθως φιλανθρωπικού χαρακτήρα και η γνωριμία με τον έξω κόσμο με σκοπό μιας μελλοντικής επαγγελματικής α-ποκατάστασης με ευνοϊκότερους όρους και συνθήκες.

Ήταν μια ηλιόλουστη μέρα και η Amanda διανύοντας το Liberty Park απολάμβανε την γαλήνη της φύσης πριν ξεκινήσει η βάρδια της στο ξενοδοχείο. Πολλές μέρες επέ-λεγε το συγκεκριμένο πάρκο για να γευματίσει ή να διαβά-σει ένα βιβλίο, αφού οι όμορφα διαμορφωμένοι χώροι

προσέδιδαν μια αίσθηση οικιότητας, ηρεμίας και αναζωογύ-νησης στους επισκέπτες της.

Στο ξενοδοχείο επικρατούσε πανικός, αψίξεις από group και μεμονωμένους πελάτες και η Amanda να είναι σε από-λυτη εγρήγορη για να μεταφερθούν όλοι στα δωμάτια ε-γκαιρώς, ενώ δεν έλειπαν και οι αναμενόμενες ακυρώσεις. Η μέρα κύλησε γρήγορα και γύρω στις επτά το απόγευμα έκανε το πρώτο της διάλειμμα. Πήγε στην κουζίνα και ο Bill Walker, ο βοηθός σεφ, που της είχε αδυναμία και φρό-ντιζε για το καθημερινό της γεύμα, της πρόσφερε ένα ριζότο λαχανικών, έβγαλε την ποδιά του και της ευχήθηκε να έχει ένα όμορφο βράδυ.

«Bill, δεν θα μου κάνεις παρέα σήμερα; Πολύ βιαστικός είσαι!» του είπε περιπαιχτικά, ενώ εκείνος αρκέστηκε σε ένα αμήχανο χαμόγελο.

Στο ραδιόφωνο ακουγόταν το «smoke gets in your eyes» από The Flatters, ενώ ξαφνικά διέκοψε ο εκφωνητής για να μεταδώσει τις εξελίξεις με τον κατά συρροή δολοφόνο γυ-ναικών.

Άλλη μια εξαφάνιση νεαρής κοπέλας και οι αρχές αδυ-νατούσαν να βρουν τα ίχνη του αδυσώπητου δράστη. Η Amanda έντρομη, μασούσε την τελευταία μπουκιά και σκε-φτόταν πόσο επικίνδυνο πια είναι να είσαι γυναίκα σε αυτή την πόλη. Άραγε είναι ακόμα ζωντανή ή...; άγριες σκέ-φεις ταλάνιζαν το μυαλό της που εντυχώς διακόπηκαν από την συνάδελφό της.

«Amanda, σε ζητάνε στο τηλέφωνο»

Κρα σηκώθηκε σαν υπνωτισμένη.

«Ναι;»

«Τα έμαθες τα νέα;» είπε ανήσυχα η Sally.

«Ποιά νέα;»

«Είμαι στην αδερφότητα, αγνοείται από χτες η Mary, η φηλή που είναι μέλος του συμβουλίου. Λένε πως τελευταία φορά εθεάθηκε κοντά στο Liberty Park»

«Άκουσα στο ραδιόφωνο για μια κοπέλα, μα τι έγινε, λες να κινδυνεύει;» είπε η Amanda με πραγματικό ενδιαφέρον

«Πολύ φοβάμαι πως ναι...θα έρθεις εδώ; Έχουν μαζευ-τεί όλοι, είναι πληθώρα κόσμου στον προαύλιο χώρο και προσέχονται για εκείνη» είπε ενώ ένας κόμπος στην φα-ρυγγική κοιλότητα έφραζε κάθε διέξοδο νέας λέξης.

«θα έρθω μόλις σχολάσω» και βιάστηκε να κλείσει το τηλέφωνο

Οι ίδιες σκέψεις κατέκλυσαν τα εγκεφαλικά της κύτ-ταρα, με μνήμες από το παρελθόν να ξεπηδούν μια προς μια. Ο πατέρας της, χρόνια χρήστης ναρκωτικών ήταν α-πάν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της, αφού η φυλακή ή-ταν το δεύτερο σπίτι του. Η μητέρα της αδυνατώντας να βγάλει τα προς το ζην, από πολύ νωρίς αποφάσισε πως μια ανδρική παρουσία στην ζωή της θα της προσέθετε κύρος στην μικρή κοινωνία του Huntsville. Ο σοβαρός και αυστη-ρός ιδιοκτήτης του τοπικού παντοπωλείου φάνταζε ιδανική περίπτωση στα μάτια της ταλαιπωρημένης, νέας μητέρας, αφού εκτός των άλλων θα έβαζε σε τάξη και την ατίθιση, μικρή Amanda. Σε ένα άκρως αποστειρωμένο περιβάλλον που μόνο ευκαιρίες για ανάπτυξη δεν πρόσφερε, είδε τον εαυτό της μικρό κορίτσι, σε εκείνη την άθλια, λιτή κρεβα-τοκάμαρα που δεν θύμιζε σε τίποτα παιδικό δωμάτιο να προσπαθεί να ξεφύγει από τα χέρια του. Η συχνή κακοποιή-ση, που τις περισσότερες φορές ξεπερνούσε τα όρια του ξυ-λοδαρμού, κατέληγε σε ικανοποίηση των αρρωστημένων ο-ρέξεων του και μην έχοντας την στήριξη της μητέρας της, ήταν ανήμπορη να αντιδράσει. Ακόμα φάχνει την δύναμη να φωνάζει ένα ηχηρό όχι. Ακόμα φάχνει την δύναμη να αντιμετωπίσει την μητέρα της για όλα τα τραύματα που προκλήθηκαν στα πιο αθώα, αγνά, παιδικά χρόνια. Ακόμα φάχνει την δύναμη να το δηλώσει στην αστυνομία, γνωρί-ζοντας όμως πως η συντηρητική, σοβαρή εικόνα της οικο-γένειας που έβγαλε προς τον έξω κόσμο δεν θα την καθι-στούσαν πιστευτή και θα την στιγματίζαν για όλη της την ζωή.

Φόζα Παυλιώτη

Το μυστικό της σπηλιάς

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα όμορφο, καταπράσινο βουνό υπήρχε μια βαθιά και σκοτεινή σπηλιά κρυμμένη στα δένδρα ενός πυκνού δάσους. Πολλοί πίστευαν πως η σπηλιά αυτή ήταν μαγική, άλλοι ότι μέσα έκρυβε ένα φο-βερό θησαυρό, ενώ δεν ήταν λίγοι αυτοί που ορκίζονταν πως είχαν δει νεράιδες και ζωτικά να περιπλανιούνται εκεί

γύρω. Όποια και να 'ταν όμως η αλήθεια κανείς δεν είχε το θάρρος ποτέ να μπει και να την εξερευνησει.

Μια συννεφιασμένη, ανοιξιάτικη μέρα ένας νεαρός βοσκός βρέθηκε στο βουνό ταΐζοντας το κοπάδι του. Το πρωινό ήταν λαμπερό και η φύση μοσχολούσε τις ευω-διές της μεθώντας την καρδιά του νεαρού. Ξαφνικά και χωρίς προειδοποίηση χονδρές σταγόνες βροχής άρχισαν να πέφτουν με φόρα από τον γαλανόγκριζο ουρανό. Τότε ο βο-σκός, που κάθονταν κάτω από ένα πλατάνι, έτρεξε γρή-γορα προς τη σπηλιά προκειμένου να προφυλαχθεί από τη θεομηνία. Ίσα ίσα που είχε βάλει το κεφάλι του κάτω από τα βράχια όταν άκουσε μια υπέροχη, μελωδική φωνή να τραγουδά από τα βόθρα της σπηλιάς.

Ο νεαρός έμεινε ακίνητος προσπαθώντας να ακούσει πιο καθαρά την μαγευτική αυτή φωνή που του είχε συνε-πάρει την ψυχή και που, σε συνδυασμό με το ρυθμικό τρα-γουδί της βροχής έπλεκε μια μελωδία βγαλμένη από ό-νειρο. Χωρίς να το σκεφτεί πολύ προχώρησε αρκετά προς το εσωτερικό της σπηλιάς. Όσο προχωρούσε ένιωθε τη φωνή να τον πλησιάζει, να τον τυλίγει όλο και περισσό-τερο. Έίχε μπει πολύ βαθιά χωρίς να το καταλάβει όταν αντίκρισε μια μαγική εικόνα.

Στην άκρη ενός τεράστιου πετρώματος κάθονταν ένα παράξενο και πανέμορφο πλάσμα. Ήταν μια νεράιδα! Έ-λαμπε σαν το φεγγάρι μέσα στο σκότος της σπηλιάς και τα δυο γαλάζια της μάτια έμοιαζαν με αστέρια μέσα στη νύ-χτα. Τα κατάξανθα μαλλιά της έλουζαν τους ώμους και την πλάτη της, μέχρι τη μέση. Μόλις την είδε ο νεαρός την ε-ρωτεύτηκε αμέσως. Εκείνη όμως είχε τόσο αφοσιωθεί στο υπέροχο τραγουδί της που ούτε καν πρόσεξε το παλικάρι που την κοιτούσε ορασιμένο λίγα μέτρα μακριά, παρά μόνο όταν εκείνος έκπληκτος αναφώνησε: «... ένας άγγε-λος...!!!!!». Τότε η νεράιδα τρομαγμένη σταμάτησε να τρα-γουδά και εξαφανίστηκε ως δια μαγείας από τα ματιά του ενώ αυτός βγήκε προσεχτικά από τη σπηλιά μην έχοντας ακόμη συνειδητοποιήσει τι είχε παρακολουθήσει πριν από λίγο.

Πολλές μέρες πέρασαν από εκείνο το πρωινό και ο βο-σκός ανέβαινε κάθε πρωί στο βουνό και επισκέπτονταν τη σπηλιά. Δεν είχε όμως καταφέρει από τότε να ξαναδεί ή έ-στω να ξανακούσει την αγαπημένη του να τραγουδά τόσο μοναδικά κι έτσι επέστρεφε πάντα στο χωριό θλιμμένος κάθε που έπεφτε το δειλινό. Αυτό που δεν ήξερε όμως ήταν πως η νεράιδα βρισκόταν συνέχεια εκεί, μέσα στη σπηλιά του βουνού και τον έβλεπε κρυμμένη από μια γωνιά να κλαίει για αυτήν, να αναστενάζει και να τη ζητά. Εκείνη του είχε ερωτευτεί κρυφά και για αυτό δεν μπορούσε να του αποκαλυφθεί. Τον αισθάνονταν όμως κοντά της και του προσιτάτερε ευγενικά, χωρίς αυτός να το ξέρει.

Ένα γαλανό πρωινό ο νεαρός βοσκός ανέβηκε στο βουνό για άλλη μια φορά φάχνοντας την αγαπημένη του. Χωρίς να έχει υπομονή πια και με μάτια ποτισμένα από τα δάκρυα μπήκε μέσα στη σπηλιά κι άρχισε να περιφέρεται χωρίς προορισμό. Το σκοτάδι δυσκόλευε την κατάσταση ό-μως αυτό που ένιωθε του έδινε δύναμη να συνεχίσει. Μετά από αρκετή ώρα έκατσε κουρασμένος πάνω σε ένα βράχο κι άρχισε να σιγοτραγουδά γλυκά τα λόγια που είχε ακού-σει από τη νεράιδα του όταν την πρωτοείδε.

Το πανέμορφο πλάσμα της σπηλιάς ήταν κρυμμένο ό-πως πάντα κι άκουγε με συγκίνηση και πόνο το όμορφο παλικάρι να τραγουδά μόνο για 'κεινη. Τα δάκρυά της έπε-σαν σαν καυτά διαμαντάκια στο έδαφος σκορπώντας πα-ντού μια γλυκιά λάμψη. Ο νεαρός που κάθονταν λίγο πιο μακριά ένιωθε τη λάμψη να του τρυπάει το βλέμμα και κα-τάλαβε χαρούμενος ότι προέρχονταν από τη νεράιδα που είχε ερωτευτεί. Χωρίς να το σκεφτεί καθόλου σηκώθηκε κι άρχισε να τρέχει γεμάτος αγωνία προς το μέρος που έβλεπε να λαμποκοπά. Μέσα στην αυτοπονοησία του όμως δεν πρόσεξε, παραπάτησε κι έπεσε σε μια βαθιά χαράδρα. Το αίμα του κύλισε ζεστό και κατακόκκινο ποτίζοντας τους βράχους και τις πέτρες.

Μόλις η κρυμμένη νεράιδα συνειδητοποίησε τι είχε συμβεί έβγαλε μια κραυγή απόγνωσης και πόνου, τόσο δυ-νατή που όλα τα αγρίμια του βουνού έτρεξαν να κρυφτούν στις φωλιές τους. Χωρίς να χάσει καθόλου χρόνο τον πλη-σίασε αναστατωμένη και έβαλε το χέρι της στην καρδιά του. Ήταν νεκρός. Τότε το μαγικό πλάσμα της σπηλιάς άρ-χισε να κλαίει γοερά πάνω από το κορμί του αγαπημένου της ώσπου θυμήθηκε! Μπορούσε να τον σώσει, είχε τη

δύναμη να τον φέρει πίσω στη ζωή, θυσιάζοντας όμως τη δική της. Το μόνο που χρειάζονταν ήταν ένα αληθινό φιλί αγάπης. Η νεράιδα πλημμύρισε χαρά και ευθουσιασμό μόλις κατάλαβε τι ήταν ικανή να κάνει. Χωρίς να το σκεφτεί δεύτερη φορά έσκυψε πάνω από το πρόσωπο του νεαρού κι ένωσε τα χείλη της με τα δικά του. Ήταν το πιο τρυφερό φιλί που είχε νιώσει ποτέ.

Τότε ήταν η στιγμή που πραγματικά κάτι μαγικό συνέβη. Η καρδιά του βοσκού άρχισε και πάλι να χτυπά κι αυτός άνοιξε τα μάτια του. Η όμορφη νεράιδα αισθάνθηκε το κορμί της ελαφρύ σαν πούπουλο. Κατάλαβε πως ήρθε η ώρα να φύγει. Στάθηκε δίπλα του ολόφωτη και μαγική κι εκείνος αντίκρισε μες τη ζαλάδα του μυαλού του το πιο όμορφο πλάσμα να του χαμογελά σαν όνειρο. Πριν προλάβει να συνειδητοποιήσει τι ακριβώς συμβαίνει, εκείνη εξαφανίστηκε μέσα σε ένα χρυσαφένιο σύννεφο σκορπώντας γύρω της ασημόσκουνη κι αστέρια. Μόλις ο νεαρός συνήλθε είδε τη λάμψη να χορεύει γύρω του και φθίβρισε «...δεν ήσουν όνειρο...».

Από 'κείνη τη μέρα η νεράιδα της σπηλιάς κατοικεί σε μια γωνιά πάνω στο φρεγγάρι και κάθε σούρουπο που φεύγει ο ήλιος φωτίζει κι εκείνη με τον τρόπο της το σκοτάδι της νύχτας, ενώ ποτέ δεν ξεχνάει τον αγαπημένο της. Κάθε βράδυ μόλις εκείνος πέφτει να κοιμηθεί η μικρή νεράιδα τον επισκέπτεται στα όνειρα του. Του μιλάει, του τραγουδά, τον κρατάει στην αγκαλιά της κι έτσι ξέρει πως ποτέ ξανά δεν θα 'ναι μόνος...

Ειρήνη Μαθιουδάκη

Ιστορία χωρίς τίτλο

Ο Ορέστης πήρε τα αποτελέσματα των εξετάσεων του και ήταν ακριβώς όπως το είχε φανταστεί. Οι καταχρήσεις και ο κακός τρόπος ζωής στην πιο βασική ηλικία, κάποια στιγμή θα του δημιουργούσαν πρόβλημα.

Τώρα όμως έπρεπε να έρθει αντιμέτωπος με την αλήθεια και με την οικογένεια του. Έπρεπε να τους μιλήσει για το παρελθόν που κάνεις δεν ξέρει. Δεν είχε κουράγιο να γυρίσει σπίτι του, εκεί θα τον περιμέναν όλοι για να μάθουν τι θα του έλεγαν οι γιατροί. Ήθελε να πάει μόνος του στο γιατρό γιατί φοβόταν γι' αυτά που θα άκουγε και τελικά είχε δίκιο.

Αποφάσισε να κάνει μια βόλτα στην πόλη περπατώντας παρόλο που δεν είχε κουράγιο. Που να πήγαίνε όμως ούτε ο ίδιος δεν ήξερε. Πλέον έμενε στην Αμερική, μόνο εκεί άλλωστε θα μπορούσε να κάνει μια νέα αρχή στη ζωή του και να δημιουργήσει οικογένεια.

Τελικά έκατσε σ' ένα μικρό καφέ κοντά στο σπίτι του και σκεφτόταν ξανά και ξανά πώς να τους το πει και τι να τους πει. Είχαν περάσει άλλωστε πολλά χρόνια. Έπρεπε να θυμηθεί καταστάσεις που είχε θάψει μέσα του βαθιά.

Το τηλέφωνο χτύπησε και όλες του οι σκέψεις έφτυσαν μόλις είδε ότι ήταν η γυναίκα του. Ξεκίνησε για το σπίτι, εκεί είχαν χαρές, όλοι ετοιμάζαν τον γάμο του γιου του που μάλιστα θα γινόταν το καλοκαίρι στην πόλη που μεγάλωσε ο ίδιος.

Είχε και αυτό να αντιμετωπίσει ο Ορέστης, έπρεπε να πάει στην Σπάρτη, στην πόλη που μεγάλωσε, στην πόλη που του θύμιζε τόσο άσχημες καταστάσεις. Το είχε υποσχεθεί στον γιο του δεν μπορούσε να κάνει πίσω. Όπως και να έχει αυτό έρχεται δεύτερο τώρα.

Είχε πάρει την απόφαση του. Θα τα έλεγε όλα ελπίζοντας να του καταλάβουν, η γυναίκα του κατά κύριο λόγο γιατί της είχε πει πολλά φέματα για να καλύψει κάποιες καταστάσεις. Άλλωστε δεν είχε άλλη επιλογή ο χρόνος ζωής που του έδωσε ο γιατρός δεν ήταν πολύς.

Ανέβηκε τα σκαλιά του σπιτιού του με σκυμμένο το κεφάλι. Άνοιξε την πόρτα και τον περίμενε η γυναίκα του. «Μάρω μου τα πράγματα είναι δύσκολα» της είπε και έπεσε στην αγκαλιά της. «Μαζί Ορέστη μου, μαζί θα είμαστε και σε αυτό μην φοβάσαι».

Ευτυχώς τα παιδιά τους είχαν φύγει και ήταν μόνοι τους. Αυτό χρειαζόταν και οι δύο εκείνη τη στιγμή... να μείνουν μόνοι τους αγκαλιά χωρίς να μιλάει κανείς. Ήταν αρκετό για να καταλάβει η Μάρω ότι ο Ορέστης κάτι της έκρυβε. Τον ήξερε πολύ καλά, είχαν μεγαλώσει μαζί. Μόνοι τους σε μία ξένη χώρα δίχως κανένα συγγενή μόνο οι δύο τους.

Δεν έκατσαν να φάνε στο τραπέζι όπως έκαναν συνήθως. Ο Ορέστης σηκώθηκε και πήρε ένα μπουκάλι λευκό

κρασί από το ψυγείο, η Μάρω με τη σειρά της έκανε μια πιατέλα με τυριά. Κάθισαν στο σαλόνι στη μικρή τους αγαπημένη γωνιά... εκεί που είχαν πάρει όλες τους τις σημαντικές αποφάσεις.

Όπως τότε που έκαναν το βήμα και δημιούργησαν τη δική τους επιχείρηση στην Αμερική, που πλέον έχει περάσει στα παιδιά τους. Όσο καθόταν εκεί στις πολυθρόνες τους σιωπηλοί πέρασαν από το μυαλό τους όλες αυτές οι στιγμές. Εκεί στις ίδιες θέσεις πριν πέντε χρόνια αποφάσισαν να μη γυρίσουν στην Ελλάδα όπως έλεγαν νέοι. Να μείνουν κοντά στα παιδιά τους και να τους βοηθήσουν. Δεν ήθελαν να περάσουν τα παιδιά τους ότι και αυτοί που ήταν μόνοι τους δίχως βοήθεια. Δύσκολη απόφαση... γιατί πάντα ήθελαν να πάνε να ζήσουν σ' ένα νησάκι στην Ελλάδα.

Κοιταχτήκανε και ξέσπασαν σε γέλια. Ήξεραν ότι σκέφτηκαν το ίδιο, θυμήθηκαν εκείνο το βράδυ που τα παιδιά τους ήταν μικρά και τους ανακοίνωσαν ότι περιμένουν αδερφάκι, που δυστυχώς δεν ήρθε ποτέ στη ζωή.

Τα αγόρια όμως όταν τους το είπαν άρχισαν να κλαίνε και να φωνάζουν ότι είναι καλά οι δύο τους και δεν ήθελαν κανένα άλλο αδερφάκι. Φυσικά εκείνοι δεν μπορούσαν να σταματήσουν να γελάνε με την αντίδραση των διδύμων. Αναπόλησαν και άλλες στιγμές τους με τα παιδιά τους και συνέχισαν να πίνουν το κρασί τους.

Είχαν μάθει να περνάνε τα πάντα μαζί. Καλές και κακές στιγμές πατούσαν στα πόδια τους, έβρισκαν τη δύναμη να προχωράνε σε όλα μαζί ενωμένοι. Οι γονείς της Μάρως δεν συμπάθησαν ποτέ τον Ορέστη και πίστευαν ότι η κόρη τους άξιζε κάτι καλύτερο. Ίσως κάποιοι άνθρωποι με ανώτερες σπουδές από αυτές του γαμπρού τους. Ο Ορέστης ήταν γεωπόνος όπως επίσης και ο ένας τους ο γιος, ο Σωτήρης. Η Μάρω ήταν πολιτικός μηχανικός και πλέον συνταξιούχος, καθηγήτρια σ' ένα από τα καλύτερα πανεπιστήμια της Αμερικής.

Ο άλλος τους ο γιος, ο Στάθης έχει σπουδάσει διοίκηση επιχειρήσεων. Γι' αυτό άλλωστε έκαναν και αχτύπητο δίδυμο στην οικογενειακή επιχείρηση. Ήταν ένα μεγάλο φυτώριο-ανθοπωλείο που με πολύ κόπο και μεράκι είχαν κάνει ο Ορέστης με τη Μάρω από το μηδέν. Για καλή τους τύχη τα παιδιά τους αγαπούσαν πολύ αυτή τη δουλειά και αποφάσισαν να τη συνεχίσουν.

Το ένα μπουκάλι κρασί έφερε το άλλο και χωρίς να το καταλάβουν είχε ξημερώσει. Δεν τους ένοιαζε. Δεν συζητήσαν τίποτα για το πρόβλημα υγείας του Ορέστη. Ξάπλωσαν για λίγο και ο Ορέστης αποκοιμήθηκε. Έτσι βρήκε την ευκαιρία η Μάρω να μιλήσει με τον γιατρό του. Ξέσπασε σε κλάματα όταν έμαθε ότι ο άντρας της είχε ένα εξάμηνο ζωής ακόμη.

Δεν είχε τίποτα σε κανέναν. Σκούπισε τα δάκρυα της και πάτησε στα πόδια της. Έκανε έναν καφέ, κάθισε δίπλα στο παράθυρο και σκέφτηκε ότι πρέπει αυτό το εξάμηνο να είναι τέλειο για όλους. Αποφάσισε να ενημερώσει και τους γιους της έτσι και έκανε. Άφησε ένα σημείωμα στον Ορέστη «Αγάπη μου καλημέρα, πάω για κάτι τελευταία φάνια και επιστρέφω. Σκέφτηκα να φάμε έξω σήμερα αν θέλεις κι εσύ.»

Πήγε στο φυτώριο που την περίμεναν τα παιδιά της. Πήρε καφέ για όλους και κάθισαν στο γραφείο να μιλήσουν. Τους εξήγησε ότι τα πράγματα είναι δύσκολα και το πρόβλημα υγείας του πατέρα τους δυστυχώς θα έχει άδοχο τέλος και δεν μπορούν να κάνουν τίποτα. Όπως ήταν φυσικό και οι δύο αντιδράσαν και θέλησαν να το φάξουν καλύτερα πηγαίνοντας και σε άλλους γιατρούς. Η μητέρα τους, τους διαβεβαίωσε ότι έτσι είναι τα πράγματα και ότι τα έφαξε η ίδια.

Ο Ορέστης διάβασε το σημείωμα χαμογέλασε και σκέφτηκε πόσο τυχερός ήταν για αυτή την υπέροχη γυναίκα που έχει στο πλευρό του. Ήταν ίσως από τους ελάχιστους ανθρώπους που τον αγάπησαν τόσο πολύ. Εκεί που ήρθε στο μυαλό και η μάνα του... πόσα χρόνια είχε άραγε να την δει ούτε και αυτός δεν θυμόταν καλά καλά. Ή μάλλον δεν θέλει να θυμάται εκείνη την μέρα στο αστυνομικό τμήμα που για μια ακόμη φορά τον κοίταζε και του είπε «δεν θέλω να σε ξέρω.»

Κάθηκε το φως από μπροστά του και ίσα που πρόλαβε να κάτσει στην καρέκλα. Πολύ δύσκολο να τα θυμάται όλα αυτά πόσο μάλλον να τα διηγηθεί στην οικογένεια του. Εκείνη την ώρα πήρε και την απόφαση να μην τους πει τίποτα.

Όσο ο Ορέστης έκανε τον καφέ του χωρίς να σκέφτεται τίποτα, η γυναίκα του και τα παιδιά του οργάνωναν το ταξίδι τους στην Ελλάδα, για τον γάμο του Στάθης. Τα είχαν σχεδόν όλα έτοιμα.

Θα πάνε όλοι μαζί στην Ελλάδα τον Μάιο. Ο Ορέστης με την Μάρω είχαν κανονίσει να καθίσουν μέχρι και τον Οκτώβριο, τώρα όμως τα πράγματα ήρθαν αλλιώς. Αυτά συζητούσαν ξανά και ξανά τα παιδιά.

Την συζήτηση τους διέκοψε το τηλέφωνο του Ορέστη στη γυναίκα του.

- Άντε βρε αγάπη μου, μα που είσαι πια; Πέρασαν τρεις ώρες από τότε που ξύπνησα;

- Πέρασα από τα παιδιά Ορέστη μου και καταλαβαίνεις ξεχάστηκα, όπως πάντα. Έρχομαι από το σπίτι.

- Όχι όχι μην έρχεσαι. Θα συναντηθούμε στο γνωστό εστιατόριο σε μισή ώρα. Φίλησε μου τα παιδιά.

Αφού παρήγγειλαν τα αγαπημένα τους φαγητά κοιταχτήκαν και χαμογέλασαν. - Ορέστη, τα ξέρω όλα αν δεν θέλεις δεν χρειάζεται να μιλήσουμε για αυτό. Ο Ορέστης ένωσε μια ανακούφιση μεγάλη και της έπιασε το χέρι. Σκέφτηκε για ακόμη μια φορά πόσο τυχερός είναι που αυτή η γυναίκα είναι στη ζωή του.

«Μάρω μου πάμε μετά από εδώ για κάτι φάνια που θέλω να κάνω για το ταξίδι»; Της είπε ο Ορέστης που προσπαθούσε πολύ να συνεχίσει φυσιολογικά χωρίς να σκέφτεται όσα του είχε ο γιατρός του. Άλλωστε ένιωθε πολύ ευγνώμων για όλα είχε ζήσει μέχρι τώρα. Αν κοιτούσε πίσω στα 25 του και του έλεγε κάποιος για τη ζωή που έχει τώρα θα γελοούσε. Είχε κάνει τόσες λάθος κινήσεις... τόσες λάθος επιλογές... χωρίς κανέναν να του στηρίξει και να τον αποτρέψει.

«Ναι να πάμε θέλω και εγώ να κάνω κάτι δουλειές. Ορέστη, Ορέστη που χάθηκε;» η Μάρω του μιλούσε και ο Ορέστης είχε χαθεί και σκεφτόταν τη γνωριμία τους.

Εκείνος φοιτητής τότε, εκείνη εργαζόταν ήδη σαν βοηθός καθηγητή αλλά σε άλλο τμήμα. Κάθε πρωί όμως είχαν σχεδόν την ίδια διαδρομή λέγοντας καλημέρα όταν κατάλαβαν ότι είναι Έλληνες και οι δύο. Μια μέρα ο Ορέστης της έδωσε ένα χαρτάκι που της έλεγε ώρα, μέρα και τοποθεσία συνάντησης. Την περίμενε με ένα λουλούδι στο χέρι. Ήταν καρμικό ήξεραν από την πρώτη στιγμή που συναντήθηκαν ότι θα είναι για πάντα μαζί, όπως και έγινε.

Είχαν πολλά προβλήματα να αντιμετωπίσουν όμως και το μεγαλύτερο οι γονείς της Μάρως. Ήταν γέννημα θρέμμα Αθηναίοι από εύπορες οικογένειες και ήθελαν για την κόρη τους έναν άντρα του ίδιου «κύκλου» που θα τον επέλεγαν αυτοί.

Από την άλλη οι γονείς του Ορέστη ήταν χωρισμένοι και από την επαρχία. Όταν έφτασε η ώρα να γνωριστούν οι γονείς τους ο Ορέστης είπε πως η μαμά του έχει πεθάνει και ότι ο πατέρας του είναι βαριά άρρωστος. Κάτι που δεν ίσχυε φυσικά.

Η Μάρω ξανά διέκοψε τι σκέψεις του λέγοντας του ότι πρέπει να φύγουν να ξεκινήσουν τις δουλειές τους. «Έχεις δίκιο αγάπη μου συγγνώμη απλά σκεφτόμουν πόσο τυχερός είμαι που σε έχω στη ζωή μου και πόσο σε αγαπώ» της είπε και σηκώθηκαν να φύγουν.

Ακόμη και τώρα πόσα χρόνια μετά περπατούσαν είτε χέρι-χέρι είτε αγκαζέ. Η αγάπη τους ήταν πολύ βαθιά. Πως να της έλεγε ο Ορέστης τώρα ότι της είχε πει για τους γονείς του όταν γνωρίστηκαν ήταν φέματα; Πως να της το έκανε αυτό;

Όταν πήγε στην Αμερική για μια νέα αρχή είχε υποσχεθεί στον εαυτό του να τα αφήσει όλα πίσω και να ξαναγεννηθεί. Δεν ήθελε καμία επαφή με το σπίτι του. Τον είχαν πονέσει τόσο πολύ όλα όσα του είχαν συμβεί.

Δεν μπορούσε να αποκαλέσει ξανά μάνα τη γυναίκα που τον έδιωξε από το σπίτι όταν ήταν 13 χρονών. Δεν μπορούσε να ξανά φωνάξει μπαμπά τον άνθρωπο που τον έστειλε μαζί με τους 'φίλους' του για να σώσει τον εαυτό του. Ο πατέρας του φρόντισε να του δείξει από μικρό την σκληρή του πλευρά.

Όπως τότε στα 8 του που τον πήρε μαζί του στο τροχόσπιτο για εκείνο το σαββατοκύριακο και τον είδε γυμνό και μεθυσμένο να τριγυρνάει με την παρέα του στη θάλασσα. Είχαν πει τόσο πολύ όλοι που είχαν ξεχάσει τα παιδιά, ήταν ο Ορέστης και άλλοι δύο στην ίδια ηλικία. Είχαν φοβηθεί τόσο πολύ και οι τρεις με όλα αυτά που έβλεπαν. Για

καλή τους τύχη η γυναίκα του ενός τους έφραχνε και πήγε από εκεί.

Στο σπίτι τότε είχε γίνει μεγάλος καθβάς και από ότι κατάλαβε ο Ορέστης δεν ήταν η πρώτη φορά που το έκανε ο πατέρας του αυτό. Όλες αυτές οι σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του όσο περιέμενε την Μάρω που δοκίμαζε ρούχα. Περνούσαν όμορφα αλλά το μυαλό του έτρεχε.

«Μάρω μου να πάρεις ένα κόκκινο φόρεμα θέλω» της είπε και εκείνη δεν τον ρώτησε γιατί απλά πήρε μερικά στο χέρι της για να τα δοκιμάσει. Ο Ορέστης ήθελε να βγουν όπως παλιά για ένα ρομαντικό δείπνο χωρίς να σκέφτεται τίποτα.

Η νύχτα τους βρήκε στο εστιατόριο που της είχε κάνει την πρόταση γάμου τότε... πέρασαν ένα υπέροχο βράδυ και ο Ορέστης κατάφερε να μην σκέφτεται τίποτα άλλο παρά μόνο τη στιγμή που ζούσαν. Η Μάρω ήταν χαρούμενη που έβλεπε τον άντρα της τόσο ευτυχισμένο να γελά, ήταν πλέον σίγουρη ότι θα περάσουν υπέροχα στην Ελλάδα. Ότι και να γινόταν στο τέλος, πλέον δεν την ένοιαζε, το είχε αφήσει στην άκρη. Το μόνο που ήθελε ήταν να νιώθει ότι ο άντρας της περνάει καλά την κάθε στιγμή.

Οι μέρες περνούσαν αρκετά όμορφα θα έλεγε κανείς. Ο Ορέστης δεν σκεφτόταν τίποτα από το παρελθόν του και διασκέδαζε με την οικογένεια του. Ο γιατρός του είχε πει ότι η κατάσταση του είναι σταθερή, κάτι που τον έκανε ακόμη πιο χαρούμενο. Πήγαινε και στο φυτώριο αυτές τις μέρες για να βοηθήσει τα παιδιά του και αυτό του ανέβαζε πολύ το ηθικό.

Αφού είχαν τακτοποιηθεί τα πάντα στην Αμερική ήρθε και η μέρα της πτήσης τους για Ελλάδα. Θα έφταναν όλοι μαζί εκτός από τον Σωτήρη που θα έμενε για κάποιες δουλειές ακόμη. Ο Στάθης και η Ελένη (η μελλοντική του γυναίκα) ήταν ευθουσιασμένοι και περίμεναν να δούνε για πρώτη φορά από κοντά την πόλη που θα παντρευόταν. Τα είχαν όλα ρυθμισμένα με κάθε λεπτομέρεια.

Στη Σπάρτη ο Ορέστης είχε κληρονομήσει το σπίτι της γιαγιάς του που τον πουνούσε πολύ αλλά δυστυχώς την έχασε όταν ήταν στην Αμερική. Τότε είχε πάει στην Ελλάδα να το ανακαινίσει και να βάλει κάποιον άνθρωπο να το συντηρεί. Από τότε είχε να πάει...

Από τότε είχε να δει την αδερφή του... μιλούσαν βέβαια σε τακτά χρονικά διαστήματα και όλοι ήξεραν τη θεία στην Ελλάδα. Κανείς όμως δεν την είχε γνωρίσει. Η Μάρω συνέχισε να ρωτούσε τον Ορέστη γιατί η Νεφέλη, η αδερφή του, δεν ήθελε να πάει στην Αμερική να τους δει.

Συγκεκριμένα όταν τα δίδυμα ήταν πέντε χρόνων, ο Ορέστης έκανε δώρο στη Νεφέλη ένα ταξίδι στην Αμερική αλλά εκείνη δεν το δέχτηκε. Τότε βρήκε μια καλή δικαιολογία να τους πει και όλοι τον πίστεψαν. Ο Ορέστης ήξερε ότι η αδερφή του ήταν ακόμη πληγωμένη, ακόμη θυμώταν. Φοβήθηκε ότι δεν θα τον συγχωρούσε ποτέ. Αλλά την δικαιολογούσε γιατί δεν είχε περάσει λίγα εξαιτίας του.

Δεν μπορούσε ακόμη και σήμερα ο Ορέστης να ξεχάσει εκείνο το βράδυ στο σπίτι. Τον είχαν αφήσει τη μικρή να την προσέχει και το σπίτι ήταν άδειο πήρε την ευκαιρία και κάλεσε κόσμο χωρίς να σκεφτεί το «μωρο». Η μικρή Νεφέλη όλο το βράδυ ήταν σε μια γωνιά στον καναπέ και έκλαιγε, κανείς δεν έδινε σημασία. Είχαν πει πολύ, τότε είχε ξεκινήσει ο Ορέστης να μαθαίνει τον κόσμο των ναρκωτικών και του αλκοόλ. Είχε χάσει τον έλεγχο φώναζε, ούρλιαζε. Εκεί που γελοούσε εκεί έκλαιγε ήταν μόνο δεκατριών χρόνων. Έκανε ότι του έλεγαν οι άλλοι, οι μεγάλοι.

Όταν ήρθε το πρωί και είδε τη Νεφέλη με κατακόκκινα ματάκια στον καναπέ και αυτόν γυμνό δεν ήξερε τι να κάνει. Ήλπιζε να μην είχε γίνει αυτό που φανταζόταν. Αυτές οι εικόνες δεν έφυγαν ποτέ από το μυαλό του, ήταν άλλωστε και η μέρα που η μάνα του τον έδιωξε από το σπίτι χωρίς τότε να τον ενδιαφέρει τι θα κάνει και που θα πάει.

Έφτασαν στην Αθήνα, στο αεροδρόμιο τους περίμενε η Νεφέλη με τον άντρα της. Ο Ορέστης έπεσε στην αγκαλιά της και ξέσπασαν και οι δύο σε κλάματα. Τότε κατάλαβε, ένιωθε τη συγχώρεση που χρόνια αναζητούσε. Ένιωθε την μικρή του αδερφή πιο δυνατή από ποτέ. Ήταν η καλύτερη επιστροφή που θα μπορούσε να έχει στην Ελλάδα...

Έφτασε στη Σπάρτη και έτρεμε ίσως από χαρά, ίσως και από άγχος. Αν τον ρωτούσαν ίσως και να μην ήθελε να ξαναγυρίσει εκεί... πολλές κακές στιγμές πολλές δυσκολίες αναμνήσεις. Αν δεν πήγαινε όμως δεν θα γινόταν

ποτέ αυτή η επανένωση με την αδερφή του. Του έλειπε πολύ όλα τα χρόνια αυτά.

Η Νεφέλη είχε μάθει τα πάντα για τη ζωή του Ορέστη αφού τον έφυγε από το σπίτι. Ήξερε ότι δεν είχε μόνιμο σπίτι και ότι αλλού κοιμόταν και αλλού ξυπνούσε. Ήξερε ότι δεν ήταν σχεδόν ποτέ νηφάλιος από τα δεκατρία του μέχρι εκείνη τη μέρα...

Εκείνη τη μέρα και οι δύο την θυμούνται πολύ έντονα. «Του την είχαν στημένη» είπε τότε η μαμά της όταν της τηλεφώνησαν από την αστυνομία. «Επιτέλους κάποιος έπρεπε να τον βγάλει από αυτόν το ταξίδι που δεν είχε γυρισμό» συνέχισε. Η Νεφέλη ένιωθε ανακούφιση γιατί τουλάχιστον θα ήξεραν που είναι. Για χρόνια δεν ήξερε αν είναι στην Ελλάδα ή σε κάπου παγκάκι στο εξωτερικό ή αν ζει...

Προσπάθησε πολλές φορές να ξεφύγει από όλο αυτό που ζούσε αλλά δεν τα κατάφερε. Μάλλον δεν ήταν και τόσο δυνατός, έτσι έλεγε στον εαυτό του κάθε φορά που γυρνούσε πίσω. Οι άνθρωποι που είχε γύρω του ήταν όλοι στην ίδια και ίσως χειρότερη μοίρα από αυτόν. Όταν έλεγε ότι θα φύγει να σπουδάσει τον κοροϊδευαν και του έλεγαν ότι μόνο στον δικό τους κόσμο ανήκει.

Όταν ήρθε εκείνη η μέρα για τον Ορέστη ήταν η ευκαιρία της ζωής του και το ήξερε. Στήριγμα από τους γονείς του κανένα αλλά ούτε και από συγγενείς. Οι μοναδικοί άνθρωποι που τον βοήθησαν και τον καθοδηγήσαν ήταν από το κέντρο θεραπείας εξαρτημένων ατόμων. Είχαν γίνει οι γονείς του, τα αδέρφια του, η οικογένεια του.

Ναι... ο Ορέστης ήταν χρήστης ναρκωτικών για αρκετά χρόνια. Ο πατέρας του τον ώθησε εκεί, η μάνα του τον έδιωξε για να μην μάθει ο κόσμος. Ζούσε σε νομάς σε κοινόβια με ανθρώπους που δεν ήξερε καν. Είχε παρατήσει το σχολείο, ήταν ένα παιδάκι ουσιαστικά που και να ήθελε δεν ήξερε πως να σωθεί. Η σύλληψη του ήταν η λύτρωση του.

Η μάνα του για δεύτερη φορά του γύρισε την πλάτη όταν την κάλεσαν στο αστυνομικό τμήμα λέγοντας του «το ήξερα ότι έτσι θα γινόσουν» και έπειτα έφυγε. Ο πατέρας του από την άλλη για μια ακόμη φορά ήταν άφαντος. Βέβαια χάρηκε λίγο που δεν τον είδε γιατί είχε πολύ θυμό μέσα του για αυτόν.

Μπήκε στο κέντρο για απεξάρτηση, πέρασε πολύ δύσκολα. Πολλές φορές ήθελε να τα παρατήσει δεν ένιωθε δυνατός. Συνέχισε και το σχολείο εκεί όπου και αποφοίτησε. Γνώρισε ανθρώπους με κοινές εμπειρίες και παρόμοιες πορείες στη ζωή, ο ένας έδινε δύναμη και κουράγιο στον άλλο. Φιλίες δεν κράτησε από εκεί, άλλωστε για αυτό έφυγε στην Αμερική για να διαγράψει το παρελθόν του.

Δεν τα παράτησε ποτέ όμως, έβλεπε τα αποτελέσματα του στο σώμα του, στα μαλλιά του, στην αυτοχή του και όλα αυτά του δίνανε θάρρος να συνεχίσει. Που και που έπαιρνε γράμματα από την αδερφή του. Στην αρχή ήταν σκληρά με πολύ θυμό, όσο όμως περνούσαν τα χρόνια του έλεγε ότι μπορεί να τα καταφέρει. Ο Ορέστης ένιωθε πολύ άσχημα για όσα είχε δει η Νεφέλη εξαιτίας του.

Όλα αυτά πέρασαν από το μυαλό του Ορέστη και της Νεφέλη σαν ταινία, όσο κοιτούσαν ο ένας τον άλλο όταν έκατσαν στο σπίτι. Η Μάρω δεν ήξερε τίποτα και ούτε θα μάθαινε. Νόμιζε πως είχαν μαλώσει χρόνια πριν αλλά ποτέ δεν ήξερε τον ακριβή λόγο και ούτε ρώτησε.

Μία μέρα πέρασε στη Σπάρτη και ο Ορέστης ένιωθε ότι η μέρα ήταν ατελείωτη. Ήθελε να ξημερώσει και να μην σκεφτεί ξανά τίποτα από το παρελθόν παρά μόνο να ζήσει τις χαρές που είχαν. Έτσι και έγινε... οι μέρες περνούσαν όμορφα με ετοιμασίες, χορούς και τραγούδια.

Έκαναν εκδρομές στα γύρω χωριά και γνώρισαν τον τόπο καταγωγής τους τα παιδιά αλλά και ο Ορέστης. Είχε ξεχάσει πόσες ομορφιές έχει η Ελλάδα. Η Μάρω συχνά στεκόταν και τους χάζευε όταν γελοούσαν με την καρδιά τους, όταν έτρωγαν σα μικρά παιδιά. Ένιωθε ολοκληρωμένη και απόλυτα ευτυχισμένη. Μέσα της πίστευε ότι θα γίνει ένα θαύμα και ο Ορέστης θα ζήσει...

Το ίδιο πίστευε και ο Ορέστης, άρχισε να πιστεύει στον εαυτό του και ότι όλα θα πάνε καλά. Δεν ήθελε να γυρίσει στην Αμερική. Η Ελλάδα του έδινε όρεξη και θέληση για ζωή.

Είχε συναντήσει κάτι παλιούς συμμαθητές από τότε που ήταν ακόμη στο γυμνάσιο και τον αγκάλασαν σα να μη πέρασε μια μέρα. Κανείς τους δεν είχε ποτέ τίποτα για τα χρόνια που πέρασαν. Όλοι έκαναν σα να μην έγιναν ποτέ. Ο

Ορέστης έκανε μια νέα αρχή σα να ήταν έφηβος, σα να γνώριζε ξανά τον εαυτό του από την αρχή.

Οι μέρες περνούσαν και ο γάμος έγινε. Όλα ήταν τόσο υπέροχα όσο τα περιμέναμε. Τα παιδιά του έλαμπαν από ευτυχία και αυτός καμάρωνε. Βέβαια σκέφτηκε και τον δικό του γάμο τότε που δεν είχε κανένα να τον ντύσει, να τον καμαρώσει, να χαρεί μαζί του... Μόνο ο θεός του ήταν που έμενε στην Αμερική μαζί με την οικογένεια του.

Μετά είδε την αδερφή του και πάλι σκέφτηκε ότι κανείς δεν τον ειδοποίησε για τον γάμο. Ένιωθε τέτοια θλίψη μέσα του που όλοι του έβγαζαν εκτός και ντροπέταν γι' αυτόν. Πάντα αναρωτιόταν πως θα ήταν τα πράγματα αν τότε η μάνα του τον καθοδηγούσε και δεν τον έδιωχνε από το σπίτι ή αν είχε χωρίσει με τον πατέρα του όταν έπρεπε.

Ο Ορέστης βαθιά μέσα του θεωρούσε υπεύθυνο για την τροπή που είχε πάρει η ζωή του στην εφηβεία τον πατέρα του και ίσως λίγο δικαιολογούσε την μάνα του. Πέρασε πολύ δύσκολα δεν ήξερε πως να κουμαντάρει τον άντρα της και απλά τον άφηνε. Λάθος μεγάλο γιατί κατέστρεψε την παιδική ηλικία δύο παιδιών. Ήταν τόσο ερωτευμένη μαζί του που τον έβαζε πιο πάνω από όλους και δυστυχώς από τα παιδιά της.

Η Σοφία, η μητέρα του Ορέστη, πέθανε από βαθιά κατάθλιψη και στεναχώρια. Ο Ορέστης συνάντησε την αδερφή της μητέρας του και του είπε τα πάντα. Είχε μετανιώσει βαθιά για όλα όσα έκανε αλλά δεν ήθελε να του χάλασει τη ζωή που είχε, ήξερε ότι θα τον ταράξει. Είχε κάνει πολλά, τον είχε καταστρέψει κατά κάποιο τρόπο.

Αυτό που δεν περίμενε να ακούσει ο Ορέστης από τη θεία του είναι ότι η μητέρα του μάθαινε τα πάντα για αυτόν από τότε που έφυγε στην Αμερική. Είχε επαφές με τον θείο του χωρίς να το ξέρει ο Ορέστης όπως επίσης επικοινωνούσε και με τη Μάρω. Εκεί έπεσε από τα σύννεφα, δεν ήξερε τι να κάνει, δεν ήξερε αν πρέπει να νιώσει προδομένος, αν πρέπει να θυμώσει...

Πώς να θυμώσει άλλωστε; Αφού δεν είχε πει ποτέ την αλήθεια στη Μάρω. Δεν είχε τη δύναμη να έρθει ξανά αντιμετώπος με το παρελθόν του. Αγαπούσε τόσο πολύ τη γυναίκα του και δεν ήθελε να τη χάσει. Κάθε φορά που περνούσε από το μυαλό του να της πει κάτι, αυτά σκεφτόταν.

Τώρα όμως έμενε άναυδος με αυτά που άκουσε από τη θεία του. Όχι τόσο για τη Μάρω του, τη γυναίκα του αλλά για την μάνα του που ήθελε να ξέρει τα πάντα για αυτόν. Αμέσως ο Ορέστης ένιωθε χαρά γιατί κατάλαβε ότι δεν τον είχε διαγράψει από τη ζωή της αλλά και λύπη που δεν το έμαθε πιο πριν.

Όταν τα δίδυμα ήταν δέκα ετών η Μάρω είχε πάει στην Ελλάδα για κάποιες δουλειές και τότε συνάντησε την πεθερά της την Σοφία. Εκεί έμαθε τα πάντα για όλη τη ζωή του Ορέστη. Τότε ήταν που η Μάρω είχε αλλάξει το εισιτήριο της και έμεινε παραπάνω στην Ελλάδα. Έπρεπε να το συνειδητοποιήσει και μετά να γυρίσει στον άντρα της. Δεν του είχε ποτέ τίποτα.

Έφτασε ο Σεπτέμβριος τα παιδιά είχαν φύγει... ήταν μόνοι τους στην Ελλάδα δεν ήξεραν ακόμη αν θα γυρίσουν πίσω στην Αμερική. Ο Ορέστης έπρεπε να κάνει κάποιες εξετάσεις, γιατί μπορεί να μην του επιτρεπόταν να ταξιδέψει.

Το πλάνο τους ήταν μέσα στον Οκτώβριο να πάνε στην Αμερική και να κλείσουν κάποιες υποθέσεις. Ο σκοπός τους ήταν να μείνουν μόνιμα στην Ελλάδα που πλέον περνούσαν τόσο ωραία και είχαν μια ήρεμη ζωή με τους γείτονες και τους φίλους τους.

Δυστυχώς όμως τα κακά μαυνάτα έφτασαν με τα αποτελέσματα των εξετάσεων. Τίποτα δεν πήγαινε καλά, αλλά ο Ορέστης δεν το ένιωθε και περνούσε την κάθε του μέρα σα να ήταν η τελευταία. Ίσως γιατί μέσα του ήξερε ότι πλησίαζε το τέλος...

Ή ίσως και όχι. Μάλλον γιατί δεν ήταν έτοιμος να το δεχθεί τώρα που όλα ήταν ήρεμα. Τώρα που όλοι ήξεραν και δεν χρειάζεται να προσέχει και να κρύβεται. Καμία φορά μπερδευε τα φέματα του και έπεφτε μέσα σε αυτά. Τον τσάκιζε αυτό πολλές φορές αλλά δεν ήξερε τι να κάνει.

Ενώ η ζωή του από τότε που έφυγε στην Αμερική ήταν η ιδανική θα έλεγε κανείς, αυτός μέσα του υπέφερε και λίγες ήταν οι στιγμές που δεν σκεφτόταν. Αν είχε μιλήσει όλα θα ήταν πιο ήρεμα για την ψυχή του. Τόσα χρόνια όλοι ήξεραν αλλά κανένας δεν μίλησε ποτέ. Ίσως όλα να ήταν αλλιώς τώρα. Αλλά τι σημασία έχει πια για το παρελθόν.

Καθώς επέστρεφαν σπίτι από τον γιατρό η Μάρω του είπε ότι πρέπει επιτέλους να κάνουν μια συζήτηση που έπρεπε να γίνει χρόνια πριν. Πήγαν στο σπίτι και η διαδικασία ήταν η ίδια όπως σε κάθε τους δύσκολη στιγμή. Έλειπαν βέβαια οι πολυθρόνες τους αλλά δεν τους πειραζε. Κάθισαν απέναντι ο ένας από τον άλλο παρέα με το αγαπημένο τους κρασί.

«Τόσες φορές Ορέστη μου σου δόθηκε η ευκαιρία να μου μιλήσεις, τόσες φορές» του είπε η Μάρω με μεγάλη πίκρα και συνέχισε «πόνεσα πολύ όταν έμαθα από τη μητέρα σου τι σου είχε συμβεί και τι κακό είχες κάνει στον εαυτό σου, έφτασα στο σημείο να μην θέλω να γυρίσω. Προσπαθούσα να σου δώσω δίκιο, προσπαθούσα να σε καταλάβω και να μπω στη θέση σου. Όχι γι αυτά που έκανες και την πορεία που είχες, αλλά γιατί δεν μου μιλήσες ποτέ.»

Ο Ορέστης την κοίταξε στα μάτια και της είπε «έχεις δίκιο αλλά ξέρεις πόσο φοβόμουν; Πρώτη φορά στη ζωή μου έπαιρνα και έδινα τόση αγάπη δεν ήθελα να γκρεμιστεί αυτό. Δεν είχα τη δύναμη αγάπη μου να το ζήσω ξανά όλο αυτό. Το είχα διαγράψει από το μυαλό μου, ανήκαν όλα στο παρελθόν. Είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου ότι η Αμερική είναι μια νέα αρχή και ότι θα διαγράψω το παρελθόν. Ήταν σα να γεννήθηκα τότε πρώτη φορά.» Αγκαλιασμένοι ξέσπασαν σε κλάματα, είχαν συγχωρέσει ο ένας τον άλλο για όλα.

Οι επόμενες μέρες βρίσκουν τον Ορέστη στο κρεβάτι και τρομερά αδύναμο. Τα διδυμα είχαν ήδη κανονίσει να πάνε στη Σπάρτη και να είναι δίπλα του όλες αυτές τις στιγμές. Η αδερφή του, Νεφέλη ήθελε κι άλλο χρόνο μαζί του. Τώρα τον γνώριζε από την αρχή, τώρα γνώριζε τον πραγματικό Ορέστη. Μακάρι να είχε πάει τότε στην Αμερική και να είχαν έρθει πιο κοντά. Τώρα μετανιώνει αλλά είναι αργά και το ξέρει...

Η Μάρω δεν έχει άλλες δυνάμεις. Φοβάται... δεν είναι έτοιμη να τον χάσει, τότε δεν θα ήταν έτοιμη. Ήταν το στήριγμα της, ο μεγάλος της έρωτας που για χάρη του είχε απαρνηθεί τα πάντα. Οι καλές και όμορφες στιγμές ήταν περισσότερες από τις δύσκολες. Ακόμη και οι δυσκολίες τους όμως περνούσαν γιατί είχαν ο ένας τον άλλο! Ήξερε πως πλέον θα είναι μόνη της και πρέπει να πατήσει στα πόδια της σε μια ζωή χωρίς τον Ορέστη της. Τα παιδιά τους θα είναι πάντα δίπλα της και το ξέρει.

Ήταν όλοι στεναχωρημένοι και ήλπιζαν σε ένα θαύμα. Ήταν άδικο γιατί ήταν τόσο νέος. Αλλά ίσως και να μην ήταν, ίσως να ήταν τυχερός που πρόλαβε και έζησε όλα αυτά. Θα μπορούσε να μην είχε πάρει τη ζωή στα χέρια του και να πεθάνει τότε... στα 20. Τότε μόνος ανάμεσα σε άγνωστους χωρίς αγάπη. Χωρίς να είχε παιδιά, χωρίς να είχε την αγάπη του, τη Μάρω του.

Το επόμενο πρωί μέσα στην αγκαλιά της Μάρως έφυγε ο Ορέστης... ευτυχισμένος και ευγνώμων για τη ζωή που πρόλαβε να ζήσει.

Παναγιώτα Γκογκομήτρου

Johnny Walker

Βγαίνει. Η εξώπορτα στριγκλίζει σαν σφαχτάρι και κλείνει. Η λάμπα στην είσοδο της πολυκατοικίας έχει καεί, μήνες τώρα. Τα πίσω φώτα των αυτοκινήτων κοκκινίζουν τον βρεγμένο λιθόστρωτο δρόμο. Στην πολυκατοικία απέναντι όλα τα παράθυρα έχουν σκοτεινιάσει εκτός από ένα. Ο συνταξιούχος, χήρος γιατρός διαβάζει Ντοστογιέφσκι. Έγκλημα και τιμωρία. Οι υπόλοιποι ένοικοι κοιμούνται ή ερωτοτροπούν στα σκοτεινά. Περνάει μπροστά από τους ξέχειλους με σκουπίδια κάδους. Μυρίζουν φοφίμι. Κλείνει τη μύτη του και παραχώνει και ξεφορτώνεται τη σακούλα. Ένας αρουραίος τρέχει πανικόβλητος και χώνεται σε μια τρύπα κάτω από το πεζοδρόμιο. Ο Τζόνι κατευθύνεται προς το βενζινάδικο που διανυκτερεύει. Χρειάζεται τσιγάρα. Ένας μαύρος σκύλος τον προσπερνάει. Μυρωδιές από τσιγαρισμένο σκόρδο και εξωτικά μπαχαρικά ερεθίζουν τη μύτη του. Οι Κινέζοι που έχουν την μεγάλη αποθήκη μαγειρεύουν μέσα στη νύχτα περιμένοντας τα φορτηγά με το εμπόρευμα από το Λιμάνι. Η Λούση στη γωνία, στέκεται κάτω από την βροχή και περιμένει πελάτη. Η τεράστια κίτρινη ομπρέλα που κρατάει την προστατεύει από το να γίνει μούσκεμα. Τον χαιρετάει, του μιλάει. Αυτός δεν δίνει σημασία. Στη διασταύρωση οι μπάτσοι την έχουν στημένη για Πακιστανούς και ο φάρος του περιτολικού ρίχνει μπλε ματιές στο μαύρο της νύχτας. Αλλάζει δρόμο και επιταχύνει το

βήμα του. Στρίβει μετά το ακατοίκητο, που έχει πνιγεί απ' τον κισσό και τ' αγριόχορτα. Ο ιδιοκτήτης είναι στη στενή. Τα είχε με μια παντρεμένη και σκότωσε τον άντρα της. Τα χωρίς φύλλα δέντρα της αυλής υψώνουν τα κλαδιά τους σαν ερινύες. Ο Τζόνι ακούει τα ουρλιαχτά τους. Τον φωνάζουν. «Δεν έχεις κέρια απόψε ομορφόπαιδο;». Είναι η Λώρα και η Μπλανς οι δύο κουκλάρες τραυς που πάνε πακέτο. «Τι έγινε όμορφε; Πού είναι ο μικρός; Σε εγκατέλειψε;» Πάει να πει «κοιμάται» αλλά τις προσπερνάει επιταχύνοντας το βήμα του χωρίς να πει κουβέντα. Αυτές χαχανίζουν δυνατά. Η βροχή σταματάει. Ο ουρανός κατάμαυρος και σαν να χαμηλώνει. Τα σκοτεινά τζάμια του εγκαταλειμμένου ξυλουργείου με τα σκουριασμένα κάγκελα μοιάζουν με παράθυρα φυλακής. Τα σπλάχνα του κρύβουν πριονοκορδέλες και πάγκους. Ένα αφημένο από καιρό νεκροτομείο. Ο Τζόνι διασχίζει το πεζοδρόμιο. Το στόμα του έχει στεγνώσει. Σπρώχνει έναν άστεγο που στήνει ένα χαρτόκουτο για να πλαγιάσει. Ο κακομοίρης πέφτει και μαζί του παρασύρει το μπουκάλι που είχε στο πλάι του. Το πεζοδρόμιο γεμίζει κόκκινο κρασί που λαμπυρίζει από το φως του φακού που άναψε ο γέρος. Ο Τζόνι στέκεται και γουρλώνει τα μάτια του στο χυμένο κρασί. Παγώνει. Ο άστεγος στρέφει το φακό του στο πρόσωπο του Τζόνι και ουρλιάζει κάτι σε μια γλώσσα που ο Τζόνι δεν καταλαβαίνει. Κάνει μεταβολή και αρχίζει να τρέχει. Τα πεζοδρόμια, τα στίπια, το ξυλουργείο με τις πριονοκορδέλες και τους πάγκους, τα δέντρα, οι κάδοι με τα σκουπίδια, τρέχουν κι αυτά πίσω του. Τον κυνηγούν. Ο Τζόνι φτάνει λαχανιασμένος στο μπαρ «Μεταξύ μας». Μπαίνει και κλείνει πίσω του τη πόρτα με πάταγο. Στέκεται όρθιος στο μπαρ. Παραγγέλλει Johnny Walker. Διπλό, χωρίς πάγο. Η βροχή ξαναρχίζει.

Μανόλης Μαργωμένος

Αρχή Διατήρησης της... ψυχής

Τι είναι άραγε το συναίσθημα; Είναι όλα αυτά που νιώθουμε μέσα στην μέρα; Χαρά, θλίψη, πόνος, απογοήτευση, πείνα, δίψα, έρωτας, αγωνία, θυμός, ένταση, αγάπη... είναι μια θάλασσα χωρίς τέλος, άλλοτε φουρτουνιασμένη κι επικίνδυνη, κι άλλοτε γαλήνια, ήρεμη και στοργική...

Κι όμως, είναι κάτι πιο μαγικό απ' ότι φανταζόμαστε! Αυτό που εμείς οι άνθρωποι αποκαλούμε «ψυχή», αυτό που νιώθουμε βαθιά μέσα μας κάθε φορά που κάτι μας συμβαίνει, είναι ένα από τα πιο σπουδαία κομφοτεχνήματα της φύσης! Είναι η απόδειξη πως κάποτε ίσως να υπήρξαν οι μάγοι των παραμυθιών!

Και η μαγεία αυτή, ξεκινάει ακριβώς εκεί που τελειώνει. Μέσα μας. Η βιολογία μας λέει πως ο εγκέφαλος είναι το κυρίαρχο όργανο του σώματος, πως εκείνος δίνει τις εντολές και τα κύτταρα απλά υπακούουν. Κι έπειτα η χημεία μας δείχνει το δρόμο... όταν ένα μικρό παιδί κοιτάζει την μητέρα του στα μάτια, αλλεπάλληλες, αλυσιδωτές αντιδράσεις λαμβάνουν χώρα, ηλεκτρικό σήμα μεταφέρεται στους νευρώνες και σε κλάσματα δευτερολέπτου αλλάζει και μετατρέπεται σε... ασφάλεια, σε τρυφερότητα, σε αγάπη. Το παιδί ανοίγει τα χεριά και αγκαλιάζει την μητέρα του γιατί νιώθει, αισθάνεται, χαμογελά. Κι αυτό ακριβώς είναι το σημείο, που η επιστήμη συναπτά το παραμύθι!

Στο σχολείο μαθαίναμε πως η ενέργεια δεν δημιουργείται από το πουθενά, ούτε εξαφανίζεται στο πουθενά, μόνο μετατρέπεται από την μία μορφή στην άλλη και μεταφέρεται από το ένα σώμα στο άλλο... και είναι αλήθεια!

Το ηλεκτρικό ρεύμα των νευρικών κυττάρων κι η ενέργεια των μικροσκοπικών μορίων που αντιδρούν μέσα μας, δεν χάνεται σε κάποια «μαύρη τρύπα». Μετατρέπεται σε πείνα, δίψα, χαρά, κέφι, πόθο, αγάπη, πόνο, θλίψη, πείσμα, απογοήτευση, θυμό, ζωντάνια και... μεταφέρεται! Μεταφέρεται από τον έναν στον άλλο, από την μάνα στο παιδί, από τον φίλο στον φίλο, από τον εραστή στην ερωμένη και γίνεται θάλασσα που όλο κινείται και ποτέ δε σταματά.

Έτσι λοιπόν, χωρίς καν να το αντιλαμβανόμαστε και κυριολεκτικά «κάτω από την μύτη μας», συντελείται ένα θαύμα! Το θαύμα της ενέργειας, το θαύμα της ψυχής. Θυμήσου αυτό την επόμενη φορά που θα είσαι θυμώμενος, απογοητευμένος, θλιμένος αλλά και την επόμενη φορά που θα χαρείς, θα γελάσεις, θα ερωτευτείς... θυμήσου πως η ενέργεια μεταφέρεται και μετατρέπεται, μας αγκίζει όλους

και μας κινητοποιεί για τα πιο απίθανα πράγματα! Μην το ξεχνάς και γίνε ο πομπός των πιο θετικών συναισθημάτων!

Ειρήνη Μαθιουδάκη

Το κίτρινο μπαλόνι

συνέχεια, Μέρος Γ'

-5-

Ήδη καταναλώνουν το τρίτο μπουκάλι ούζο. Ο Χρόνης καταπίνει τις τελευταίες γουλιές στο ποτήρι του, καθώς προσπαθεί να χωνέψει όσα έχει ακούσει. Ούτε μία στιγμή δεν διέκοψε τον Σωτήρη. Απλώς άκουγε. Πότε γούρλωνε τα μάτια. Πότε το στόμα του έχασκε ορθάνοιχτο από έκπληξη. Κι όταν δε ο Σωτήρης μοιράστηκε μαζί του τη σκέψη του ότι η Άννα είχε φροντίσει να φτάσει το μπαλόνι έξω από την πόρτα του, βούρκωσε. Στο αποκορύφωμα της αφήγησης του φίλου του, άφησε τα δάκρυά του ελεύθερα. Ο Σωτήρης τον χτύπησε φιλικά στον ώμο.

«Να το κάνεις» καταφέρνει να πει στον άντρα που επιτέλους έβρισκε έναν λόγο για να διεκδικήσει το δικαίωμα στη ζωή.

«Σε στηρίζω απόλυτα, καλέ μου φίλε. Και θα σε βοηθήσω. Θα σε βοηθήσω να τη βρεις». Σκουπίζει ένα δάκρυ. «Ευλογημένο το κορίτσι που σε έβγαλε από το σκοτάδι» λέει με σπασμένη φωνή.

Οι δυο άντρες αγκαλιάζονται. Τα κορμιά τους συσπώνονται από την έκρηξη της συγκίνησης που τα καταβάλλει. Δάκρυα λύτρωσης, δάκρυα χαράς ενώνονται και στροβιλίζονται σε ένα βαλς θριάμβου.

Ο Γιούπι σηκώνει το κεφάλι του και κοιτάζει με τη θολή του όραση τους δυο άντρες. Νιώθει τη χαρά τους. Τη μυρίζει στον αέρα. Ένα χαμόγελο εμφανίζεται στο στόμα του. Αν τον παρατηρήσεις καλύτερα, θα το δεις να στέκει εκεί, διυοντάς λάμψη στην τετράγωνη μουσούδα του και φωτιζόντας τα άρρωστα μάτια του.

-6-

Κάμποσα λεπτά αργότερα οι δυο άντρες σχεδιάζουν τις κινήσεις τους. Έχουν συνέλθει από την έντονη συγκίνηση αν και η συγκίνηση βρίσκεται ακόμη διάχυτη στον χώρο.

«Σκέφτομαι να τυπώσω το γράμμα της μικρής σε μία κόλλα και αποκάτω να ζητήσω να επικοινωνήσει μαζί μου όποιος τη γνωρίζει. Θα επισημάνω πως πρόκειται για πολύ σημαντικό λόγο και θα προσθέσω το τηλέφωνο του σπιτιού. Θα κολλήσω τις κόλλες πρώτα στη γειτονιά μας, σε κάθε γωνιά. Φυσικά δεν γνωρίζω από πόσο μακριά ήρθε το μπαλόνι, ωστόσο ευελπιστώ πως δεν έκανε τόσο μεγάλο ταξίδι και πως τελικά θα βρεθεί κάποιος που θα γνωρίζει το κορίτσι».

Τα μάτια του Σωτήρη είναι γεμάτα αισιοδοξία. Το ίδιο και η καρδιά του. Προς το παρόν δεν σκέφτεται το ενδεχόμενο να μην ευοδώσει καρπούς η προσπάθειά του.

«Είναι πολύ πιθανό το κορίτσι να μένει εδώ γύρω. Το μπαλόνι σίγουρα δεν θα μπορούσε να ταξιδέψει τόσο μακριά. Είμαι αισιόδοξος, φίλε μου» τον καθησυχάζει ο Χρόνης.

Ο Σωτήρης αφήνει έναν αναστεναγμό.

«Ελπίζω να έχεις δίκιο. Πρέπει να τη βρω Έχω ανάγκη να τη βρω».

Ο Χρόνης κουνάει το κεφάλι του δείχνοντας κατανόηση. Αν μη τι άλλο εύχεται με όλη του την καρδιά η προσπάθεια του εγκάρδιου φίλου του να φέρει αποτέλεσμα. Τη σκέψη ότι ίσως και να φάχνει φύλλο στα άχυρα δεν τη μοιράζεται μαζί του. Την αποδιώχνει στο πιο απόκρυφο μέρος της ύπαρξής του και την προστάζει να παραμείνει εκεί εξόριστη. Ο καλύτερός του φίλος έχει, επιτέλους, βρει ένα σχοινί μέσα στο απύθμενο πηγάδι που επιμένει να ζει έξι χρόνια και παλεύει να το σκαρφαλώσει για να βγει στο φως. Θα τον στηρίξει με όλες του τις δυνάμεις. Δεν υπάρχει περίπτωση να τον αφήσει να γκρεμοσκακιστεί για δεύτερη φορά, καθώς το ξέρει πως αυτή η φορά θα είναι μοιραία.

-7-

Ανοίγει τα μάτια αναστατωμένος στις έξι το πρωί. Η γλυκιά του Άννα του κράτησε συντροφιιά τη νύχτα. Με ένα ολόλευκο μακρύ φόρεμα και τα μαλλιά της λυτά, έμοιαζε με άγγελο. Μόνο τα φτερά της έλειπαν. Την έλουζε φως ουράνιο και άστραφτε ολόκληρη. Τα μαλλιά της χρυσίζαν από το λαμπρό φως. Θαρρείς και ήταν καμωμένα από χρυσάφι. Τον χαμογελούσε και τα σμαραγδένια μάτια της σκορπούσαν την αγάπη στην καρδιά του. Ο Σωτήρης

άπλωσε τα χέρια να την αγκαλιάσει, να νιώσει τη ζεστασιά του παιδικού της κορμιού, μα εκείνη διαλύθηκε σε αναρίθμητες ακτίνες φωτός. Κι ύστερα απλώθηκαν επάνω σε ένα άλλο παιδικό κορμάκι. Δυο σκουρόχρωμες πλεξούδες φάνηκαν πεντακάθαρα. Μα ναι, ήταν ένα κορίτσι.

«Ποια είσαι;» τη ρώτησε, μα δεν έλαβε απάντηση. Πίσω από το θολό της πρόσωπο διέκρινε ένα χαμόγελο και δυο μελιά μάτια.

«Θα σε περιμένω» του φάνηκε πως άκουσε μα δεν ήταν σίγουρος. Το κορίτσι χάθηκε στο βάθος και ο Σωτήρης έμεινε να κοιτάζει απογοητευμένος.

«Γύρνα πίσω» της φώναξε.

«Βρες την, μπαμπά. Σε παρακαλώ, βρες την» άκουσε την Άννα να του φιθυρίζει. Τα αυτιά του καίνε.

Δεν έχει καιρό για χάσιμο.

-8-

Βηματίζει νευρικά πάνω κάτω. Έχει περάσει όλο το πρωινό κολλώνοντας φωτοτυπίες σε κάθε κολόνα, σε τοίχους, οπουδήποτε βάζει ο νους του αφηγώντας το κρύο που περνοιάζει τα κόκαλά του. Έχει γεράσει αρκετά φαίνεται για να του ενοχλεί η φθινοπωρινή ψύχρα. Φρόντισε παρ' όλ' αυτά να αντισταθεί στο κρύο αεράκι και να υλοποιήσει τον σκοπό του. Έτσι κόλλησε αρκετές φωτοτυπίες έξω από τα σχολεία, ελπίζοντας πως κάποιος ή η ίδια η μικρή θα έβλεπε την έκκλησή του και θα ανταποκρινόταν. Κάθε φορά που κολλούσε κι από μια φωτοτυπία, κολλούσε μαζί και την ευχή του για το αποτέλεσμα που ποθούσε η καρδιά του.

Κοντεύει όμως να φύγει το απόγευμα και να καταφτάσει το βράδυ κι ακόμη τίποτα. Κανένα νέο.

«Μη βιάζεσαι, Σωτήρη. Είναι νωρίς ακόμη» δίνει κουράγιο στον εαυτό του.

Ο Γιούπι αισθάνεται τη νευρικότητα του αφεντικού του. Στέκεται στα πίσω πόδια του και γαβγίζει. Ελπίζει πως το γάβγιμά του θα φτάσει παρήγορο στην ψυχή του κύρη του.

Ο Σωτήρης σκύβει και του χαϊδεύει τα αυτιά.

«Αν δεν είχα και σένα, γεράκο μου...» του λέει στοργικά κι ο Γιούπι βγάζει τη ροζ υλωσσίτσα του και του γλείφει το χέρι.

Ο θόρυβος έξω, τον ωθεί να εγκαταλείψει τη στοργική στιγμή με τον σκύλο και να σταθεί στο παράθυρο. Μεριάζει τις κουρτίνες και αντικρίζει τον χειρότερό του φόβο να παίρνει σάρκα και οστά. Δεν είναι κοντός, Ξέρι πως υπάρχει το ενδεχόμενο κακοκαιρίας, αλλά ελπίζει πως ο καιρός θα φανεί σύμμαχος στην προσπάθειά του να εντοπίσει το κορίτσι.

Ο αέρας έχει θεριφέρει. Διατάζει τα φύλλα να υφωθούν και έπειτα τα εκσφενδονίζει με μανία. Μαστιγώνει τα δέντρα. Βροντά επάνω στα παραθυρόφυλλα. Μοιάζει λουσασμένος. Για κλάσματα του δευτερολέπτου κοπάει. Αν είχε μάτια, ο Σωτήρης ήταν σίγουρος πως θα τον κοιτούσε κατάματα, με το βλέμμα οργισμένο, φλογερό, γεμάτο δηλητήριο. Η οπτική αναμέτρηση λαμβάνει τέλος κι ο αέρας φουρνώνει μεμιάς. Επιχειρεί να ξεριζώσει τη φωτοτυπία που είχε κολλήσει ο Σωτήρης στην κολόνα της ΑΕΗ. Ο άντρας βλέπει τη λύσσα του αγέρα που σκίζει τώρα το χαρτί. Κι ο θρίαμβος ολοκληρώνεται όταν το χαρτί παραδομένο στα δυνατά αέρινα χέρια, ξεφυλάει από τα ραπίσματα που δέχεται.

Απελπισμένος ο Σωτήρης φέρνει τα χέρια και σκεπάζει τα μάτια του. Είναι σίγουρος πως η δύναμη του αέρα έχει ξεκολλήσει όλες τις φωτοτυπίες και μαζί με αυτές ξεκολλούν και οι ελπίδες του. Κουνάει το κεφάλι του ηττημένος.

«Γιατί; Γιατί;» φελλίζει.

Το μικρόσωμο σκυλί σηκώνεται και τον πλησιάζει. Με ένα άλμα ακουμπά τα μπροστινά πόδια του στο πόδι του Σωτήρη. Κουνάει ζωηρά την ουρίτσα του. «Μην απελπίζεσαι αφεντικό» θέλει να τον παρηγορήσει.

Ο Σωτήρης, του ρίχνει ένα λυπημένο βλέμμα. Συναντά τα θαλά μάτια του πιστού του φίλου φάχνοντας να δει όλα αυτά που πασχίζει να του φανερώσει με τον τρόπο του.

«Αχ, γεράκο μου. Μπρος στις δυνάμεις της φύσης, ο άνθρωπος είναι ένα τίποτα» λέει πικραμένος με σπασμένη φωνή.

Ο Γιούπι γαβγίζει.

«Σκέφρου κάτι άλλο αφεντικό» του φωνάζει, αλλά στα αυτιά του Σωτήρη μόνο γαβγίσματα φτάνουν.

Με βαριά καρδιά σωριάζεται στην πολυθρόνα. Το κουνούσιμα του τηλεφώνου τον τινάζει απότομα από το κάθισμα. Το πρόσωπό του φωτίζεται με ελπίδα.

«Λες να πρόκειται για εκείνη;» ρωτάει τον Γιούπι κι ο σκύλος κουνάει εύθυμα την ουρά του. Ο Σωτήρης σπεύδει να απαντήσει στο τηλέφωνο.

«Εμπρός;» Η φωνή του μαρτυράει αγωνία. Μέχρι να ακούσει τη φωνή από την άλλη γραμμή, κρατάει την αναπνοή του.

«Γεια σου, φίλε μου. Σε πήρα μήπως είχες κάποιο νέο σχετικά με το κορίτσι».

Ο Σωτήρης εκπνέει απογοητευμένος.

«Αυστηχώς τίποτα, Χρόνη» καταφέρνει να πει.

«Μην παραιτείσαι. Το ότι δεν επικοινωνήσε κάποιος σήμερα, δεν σημαίνει ότι δεν θα επικοινωνήσει αύριο ή άλλη μέρα» προσπαθεί να του δώσει κουράγιο.

«Αν άφησε καμιά φωτοτυπία κολλημένη ο αέρας, ίσως...» ακούγεται απογοητευμένος.

«Αυστηχώς ο καιρός δεν είναι με το μέρος μας» παραδέχεται ο Χρόνης.

«Φαντάζεσαι να βρέξει κιόλας; Θα καταστρέψει όλες τις φωτοτυπίες δεν ξεκόλλησε ο αέρας» φανερώνει με φόβο ο Σωτήρης.

«Ξέρεις, σκεφτόμουν τι εναλλακτικές έχουμε. Θα μπορούσαμε, λοιπόν, να βάλουμε το γράμμα και την έκκλησή σου στην εφημερίδα. Οι πιθανότητες να τη βρεις θα αυξηθούν. Ίσως όμως φουσαίει για καλό».

Ο Σωτήρης τεντώνει τα αυτιά του. Ξέρι τι θα πει στη συνέχεια ο φίλος του.

«Ο αέρας έφερε το μπαλόνι στην πόρτα σου, ο αέρας μπορεί να πάει το χαρτί σε εκείνη» ακούει τον Χρόνη να του λέει.

Κουνάει το κεφάλι καταφατικά.

«Αν αυτό θέλει η Άννα, τότε έτσι θα γίνει» ανακοινώνει αποφασιστικά ο Σωτήρης.

Τό ηθικό του αναπτερώνεται. Η αισιοδοξία επιστρέφει στην καρδιά του και στρογγυλοκάθεται στον θρόνο της.

Γεωργία Καλαμαρά

Άνθιμος

Στο χωριό μας στον Άνω Θόλο, ήταν ένας νέος, το λέγαμε Άνθιμο. Αυτός ήθελε να παντρευτεί. Ένας χωριανός μας ήταν νυμφευμένος με κοπέλα από την Πόϊβα (Καστανωτό) και τον έλεγαν Κέλ Σταύρο, επειδή είχε κασιόδα στο κεφάλι του. Αυτός πήγε τον Άνθιμο στο Καστανωτό στην κουνιάδα του την Σεβαστή. Όταν πήγαν στο σαλόνι, του κοριτσιού η μάνα έκανε προσευχή. Όταν η γυναίκα τέλειωσε την προσευχή της κι έκανε τον σταυρό της, ο Άνθιμος είπε ειρωνικά στην γυναίκα, «κάμποσο λύρα έπαιξες». (επειδή δεν έκανε όπως πρέπει τον σταυρό της).

Η γυναίκα τους καλωσόρισε. Ο ένας ήταν ο γαμπρός της ο Κέλ Σταύρος. Ο Σταύρος όταν κάθισε η πεθερά του, άνοιξε κουβέντα ότι ήρθαν για την Σεβαστή, αλλά η γυναίκα είπε, «εκεί μεριά δεν δίνω την κόρη μου» και έτσι φύγανε. Στο δρόμο ο Άνθιμος είπε, «καλύτερο χωριό θα βρούνε από το χωριό μας;» Κι ο Σταύρος τον είπε. «Αφού κοροϊδεύεις τη γυναίκα, πώς θα σου έδινε τη κόρη της;». Τον πατέρα του κοριτσιού τον έλεγαν Τσιγκέλ. Ύστερα πήγε τη ζήτησε ο Νίκος ο Μαγκαλιτοΐδης και την έδωσαν τη Σεβαστή στον Νίκο.

Εκείνο τον καιρό από τη Ρωσία έρχονταν πρόσφυγες. Ήρθε μια οικογένεια στις Κρηνίδες. Ο γοριτοή Τερικάς (γοριτοής =αγοροφύλακας)είχε πάει στις Κρηνίδες. Γνωρίστηκε με τους πρόσφυγες και έκανε προξενιά στην κόρη τους, για τον Άνθιμο. Πήγε και τον Άνθιμο στις Κρηνίδες. Τον είδαν και ο Άνθιμος είδε την κόρη. Αρέστηκαν. Η κοπέλα ήταν πιο όμορφη από την Σεβαστή. Παντρεύτηκαν. Ύστερα από λίγο καιρό άρχισε να την χτυπάει. Η κοπέλα έφυγε, πάλι την φέρανε. Ήρθαν οι Βούλγαροι. Ο Άνθιμος πήγε στην Γερμανία και η γυναίκα του πήγε στις Κρηνίδες, στην μάνα της. Είχε και ένα παιδάκι η γυναίκα. Οι Βούλγαροι έκαμαν ενέσεις στον κόσμο για ελονοσία. Από την ένεσα πέθανε η γυναίκα, πέθανε και το παιδί.

Στο Καστανωτό ήταν ένας Καλήνικος. Αυτός μάζεφε καμιά είκοσι παλικάρια, έκανε ένα καπετανάτο. Γύριζαν στα βουνά. Αν είχε ένας δυο μοσχάρια, το ένα το έπαιρναν. Τον έδιναν μια απόδειξη. Όταν έρθει το κράτος μας, θα το πληρώσουμε, έλεγαν και το έτρωγαν. Και μία φορά με τα παλικάρια του πήγε στο χωριό του το Καστανωτό. Σε ένα

οπίτι υλεντούσαν. Κατέβηκε με τους αντάρτες του, από ένα μονοπάτι, στο χωριό. Πήγε στο υλέντι με τους αντάρτες του, χωρίς να βάλει σκοπιά έξω από το χωριό του.

Ο γιος του έκαμε φράχτη στον κήπο. Φορούσε στρατιωτικά ρούχα, αντάρτικα. Οι Βούλγαροι στρατιώτες τον έπιασαν και έγδαραν το κεφάλι του, έτσι άκουσα. Δυο κορίτσια τους είδαν τους Βούλγαρους. Οι Βούλγαροι έκαμαν νόημα στα κορίτσια, να μη φωνάζουν, αλλά και ο αδερφός τους ήταν μέσα στο οπίτι όπου γίνονταν το υλέντι. Η μια φώναξε, εκείνη την πυροβόλησαν. Στους πυροβολισμούς βγήκε των κοριτσιών ο αδερφός με το πολυβόλο, στο μπαλκόνι και άρχισε να πυροβολεί. Σκότωσε μερικούς στρατιώτες. Όλοι φύγανε από τα παράθυρα. Τον πολυβολητή τον πιάσανε και τον έσκισαν την κοιλιά. Και ο ξάδερφός μου Γιαννός έφρευε προς τα κάτω. Μπροστά του έτρεχε ένας άλλος, έπεσε από σφαιρά. Ο ξάδερφός μου πήδηξε στο ρέμα, υλτύωσε.

Οι Βούλγαροι φεύγοντας άφησαν αποθήκες δυναμίτια στο Παρανέστιο. Πόσα χέρια έσπασαν από τους δυναμίτες στο ποτάμι, στα φάρια. Και ο Άνθιμος όταν ήρθε από την Γερμανία, είχε πεθάνει η γυναίκα του στις Κρηνίδες, έμεινε χήρος. Μπλέχτηκε με μια χήρα, την Ανάστα, πήγαν στο ποτάμι να ριξουν δυναμίτη, να φάνε φάρια. Είδαν τα φάρια στο βάθος, έδωσε φωτιά στο δυναμίτη και κοίταζε πού πήγαν τα φάρια. Ξεχάστηκε ότι είχε δώσει φωτιά και έσκασε στο χέρι του. Έσπασε το χέρι του από τον αγκώνα και κάτω. Εκεί που έσπασε το χέρι του ήταν στα φυτόρια, στο ποτάμι και όλοι οι χωριανοί έπαιρναν χόρτα από τα φυτόρια.(παράσιτα χόρτα που υπάρχουν ανάμεσα στα καρπούφια). Πριν χρόνια, ένα μεσημέρι που έτρωγαν, η γυναίκα του η Μαρίκα, έβαλε την πετσέτα του φωμιού στο κεφάλι της, κι ο Άνθιμος την έδειρε. Εκείνη τότε είπε. «Το χέρι σου να σπάσει Άνθιμε» και το χέρι του έσπασε εκεί, κοντά στο ποτάμι, όπου έτρωγαν εκείνη την ημέρα. Όταν έσπασε το χέρι του από το δυναμίτη, το θυμήθηκε και είπε. «Η Μαρίκα έτσι με είπε, εδώ στη μουριά κάτω».

Κωνσταντίνος Ιωαννίδης

Έχει πόνο στην ουρά του

Κάποτε ένας άνθρωπος έπιασε φιλία με ένα φίδι. Κάθε μέρα πήγαινε ένα γάλα άφηνε στην τρύπα του φιδιού. Έβγαυε το φίδι και το έπινε. Για αυτό μια μέρα το φίδι έδωσε μια χούφτα λίρες στον φίλο του άνθρωπο. Ο άνθρωπος πήγε στίτι τις λίρες και είπε στον γιο του και την γυναίκα του ότι τα έδωσε ο φίλος του το φίδι. Τότε ο γιος του σκέφτηκε να σκοτώσει το φίδι και να πάρει τις λίρες. Πήγε κρυφά από τον πατέρα του ένα πιάτο γάλα, το άφησε κοντά στην τρύπα του φιδιού και περίμενε με ένα ξύλο στο χέρι το φίδι.

Στην μυρουδιά του γάλατος βγήκε έξω. Το παιδί χτύπησε με το ξύλο και έκοψε την ουρά του φιδιού, αλλά και το φίδι τον δάγκωσε και μπήκε πάλι στην τρύπα του. Το παιδί πέθανε. Όταν πήγε ο πατέρας και είδε το παιδί του νεκρό έκλεγε και έλεγε στο φίδι, γιατί το έκανε αυτό. Δεν ήξερε όμως ότι κόπηκε η ουρά του φιδιού. Τότε το φίδι βγήκε στην τρύπα και του είπε.

-Εσύ έχεις τον πόνο του παιδιού σου και εγώ έχω τον πόνο της ουράς μου.

Για αυτό καμιά φορά κάποιος όταν κάνει παράπουα λένε έχει πόνο στην ουρά του.

Κωνσταντίνος Ιωαννίδης

Ο κόσμος είναι μια σβούρα, χαρά σε αυτόν που την γυρίζει

(Ένας... Τούρκος παππάς)

Κάποτε ένας Τούρκος είχε πολλά παιδιά και δεν μπορούσε να τα ζήσει. Πήγε στον χότζα του χωριού και του είπε. -Τι να κάνω τα παιδιά πεινάνε, δεν έχω τίποτα να τα ταΐσω, τι να κάνω. Και ο Χότζας τον είπε. -Παιδί μου ο κόσμος είναι μια σβούρα. Χαρά σε αυτόν που μπορεί και την γυρίζει. Περίμενε ο Τούρκος να πει και άλλο κάτι ή να του δώσει καμιά βοήθεια, αλλά ο Χότζας δεν μίλησε άλλο. Τότε ο Τούρκος είπε. -Αυτό ήταν, άλλο τίποτα δεν λες; -Είπα ό,τι θα έλεγα, είπε ο Χότζας. Αυτό σε φτάνει, πάνε στην ευχή του θεού. Πήγε ο Τούρκος στίτι. Η γυναίκα του περίμενε με αυυπομονησία τι θα έδινε ο Χότζας στον Οσμάν. Έτσι ήταν το όνομα του. Όταν πήγε άδειος, η γυναίκα τον ρώτησε -Δεν έδωσε τίποτα; -Οχι γυναίκα, είπε. Μόνο μια συμβουλή

μου έδωσε. «Ο κόσμος είναι μια σβούρα, χαρά σε αυτόν που την γυρίζει», μου είπε. «Τι λες τώρα, τι να κάνω;» ρώτησε την γυναίκα του. Και εκείνη τον είπε. -Οσμάν, τα παιδιά πεινάνε και εμείς πεινάμε, ό,τι θέλεις κάνε. Βρες κάπου δουλειά, κάτι κάνε. Ο Οσμάν σκέφτηκε πολύ και ύστερα είπε. -Γυναίκα θα πάω μακριά, ώπου να βρω δουλειά. Εσύ κοιτάξε τα παιδιά με αυτά που έχουμε. Κοιμήθηκαν το βράδυ, αλλά όλη νύχτα ο Οσμάν σκεφτόταν που να πάει. Το πρωί σηκώθηκε νωρίς, φίλησε τα παιδιά του, αποχαιρέτησε και την γυναίκα του. Πήρε την τσάντα του και έφυγε χωρίς να σκεφτεί ποιον δρόμο να πάρει. Κρουτουρού έπιασε έναν δρόμο σκεφτικός και βγήκε από το χωριό. Περιλάττησε όλη μέρα και κατά το βράδυ κάθισε κοντά σε μια πηγή και έτρωγε το λίγο φωμί που είχε. Εκεί που έτρωγε, ήρθε ένας παππιάς, τον χαιρέτησε και έπιασαν κουβέντα. Όσο μιλούσαν, ο Οσμάν άρχισε να σκέφτεται πονηριά. Όταν σηκώθηκε ο παππιάς να φύγει, σηκώθηκε και ο Οσμάν και είπε τον παππιά. -Παππιά, δώσε μου τα ράσα σου. Ο παππιάς δεν θέλησε να τα δώσει, αλλά ο Οσμάν έβγαλε το μαχαίρι. Τότε ο παππιάς έβγαλε τα ράσα και του τα έδωσε. Τα φρόρεσε ο Οσμάν. -Δώσε και το καλυμμαύχι, τον είπε. -Όχι, είπε ο παππιάς. Αμαρτία είναι. -Δώστο, είπε ο Τούρκος. Πήρε και το καλυμμαύχι, το έβαλε στο κεφάλι του. Φυσικά γένια είχε. Σπάνια έκοβαν τότε οι Τούρκοι τα γένια τους. Και έτσι έγινε παππιάς. Τότε είπε τον παππιά. -Παππιά εφέντη, πώς φαινομαι, έγιναν καλός παππιάς; Ο παππιάς δεν απάντησε, έφυγε γιατί βράδιαζε και μπορούσε ο Οσμάν και να τον σκότωσε. Πάλι τον φώναξε ο Οσμάν τον παππιά και τον ρώτησε πώς τον λένε. -Παππιά-Γιάννη με λένε, είπε ο παππιάς. -Α(ν)τε πάνε, τον είπε ο Οσμάν. Ο παππιάς έφυγε. Ο Οσμάν πήρε την άδεια τσάντα του και ξεκίνησε και αυτός. Βραδιάζοντας, έφτασε σε ένα μεγάλο Τουρκικό χωριό. Πήγε στην πλατεία του χωριού, βρήκε ένα χωρικό, να του δείξει το σπίτι του Ιμάμη. Ο χωρικός τον πήγε στον Ιμάμη. Ο Ιμάμης τον καλωσόρισε. -Χος κελτήν (καλώς ήρθες) παππιά εφέντη, τον είπε. Και τον ρώτησε, τι ήθελε. Τότε ο φρεντοπαππιάς είπε. -Τιν τε πού μάν τα πού.(Αηλαδή και πίστη αυτή είναι και θρησκεία αυτή είναι). Εγώ θα γίνω Τούρκος. Και έβγαλε το καλυμμαύχι. Ο Ιμάμης χάρηκε επειδή χριστιανός παππιάς θα γινόταν Τούρκος. Τον πήγε σε ένα σπίτι που το είχαν για ξενώνα. Φώναξε άλλους Τούρκους, τον έφεραν στρώματα, τρόφιμα και τον είπαν να κοιμηθεί εκεί. -Και το πρωί θα έρθω πάλι, είπε ο Ιμάμης. Ο παππιάς-Γιάννης κοιμήθηκε μετά που έφαγε. Το πρωί σηκώθηκε, αλλά φορούσε ακόμα τα ράσα. Ήρθε ο Ιμάμης, ήρθαν και άλλοι Τούρκοι, όσοι το έμαθαν. Κάθισαν, μίλησαν μαζί του. Ο Ιμάμης τον ρώτησε πώς τον λένε. -Οσμάν, τους είπε. Ως τώρα Παπιά-Γιάννη με έλεγαν. Τώρα που θα αλλάξω το όνομά μου, να με λέτε Οσμάν. Χάρηκαν οι Τούρκοι, γέλασαν. Αυτός έβγαλε τα ράσα, τα παράδωσε στον Ιμάμη. Τότε ο Ιμάμης διάταξε να του δώσουν ό,τι χρειάζεται σε έναν γεωργό. Το χωριό ήταν μεγάλο. Όλοι μαζί μάζεψαν λεφτά, τον αγόρασαν ζώα. Ένας του έδωσε ένα παλιό κάρο. Άλλοι έδωσαν ρούχα, άλλοι λεφτά, άλλοι τρόφιμα. Και κάθε μέρα κάποιος κάτι έφερνε. Το σπίτι γέμισε. Ένα βράδυ ήρθε ο Ιμάμης και άλλοι Τούρκοι και όρισαν μια μέρα να κάνουν την περιτομή. Αλλά αυτός είχε περιτομή, αφού ήταν Τούρκος και θα φανεωνόταν η απάτη. Για αυτό ένα βράδυ, όταν κοιμήθηκαν όλοι, έζεψε τα βόδια στο κάρο, φόρτωσε όλα ό,τι είχαν δώσει και έφυγε στο χωριό του. Σε δεκαπέντε μέρες είχε γίνει πλούσιος ο Τούρκος. Όταν έφτασε στο χωριό, είχε νυχτώσει. Χωρίς να τον δει κανένας χωριανός του, τα ξεφόρτωσε και τα έβαλε μέσα. Φοβόταν μην τον πάρουν για κλέφτη οι χωριανοί του, όταν θα έβλεπαν τόσα πολλά πράγματα. Και είπε στην γυναίκα του. -Αυτή ήταν η σβούρα που μου είπα ο Χότζας. Από τώρα και ύστερα έτσι θα ζήσουμε, με πονηριά.

Κωνσταντίνος Ιωαννίδης

Σημ. Παραμύθι του παππού μου Σάββα Ιωαννίδη.

Η τοιχλόφουσα

Το εξοχικό μας είναι δυο βήματα από τη θάλασσα. Ένας δρόμος το χωρίζει από την ακτή. Κάθεσαι στο μπαλκόνι κι ανασαινεις το ωδίο. Έτσι έλεγε πάντα η μαμά. Αγναντεύεις τον ορίζοντα και χάνεται το μάτι σου μέχρι εκείνη τη γραμμή που ενώνεται το γαλάζιο του ουρανού με το μπλε της θάλασσας. Κι από ησυχία άλλο τίποτα. Το πρωί σε ξυπνά ο φλοιόβος των κυμάτων. Ούτε μπαράκια, ούτε

Ομάδα Θεσσαλονίκης-Λογοτεχνικό Δελτίο-Νοέμβρης 2020, τεύχος 14^ο
ταβέρνες, ούτε κοσμοσυρροή. Ό,τι πρέπει για ξεκούραση. Όσο για την πλαζ, ιδιωτική. Λίγος κόσμος. Οι καλοκαιρινοί γείτονες και μερικές παρέες τα Σαββατοκύριακα. Άλλοι θα πλήρωναν όσο - όσο για τέτοια πολυτέλεια. Ήταν η μόνη επωδός στο χορικό του καλοκαιριού, που απιστάθμιζε τον παραληρηματικό μονόλογο της γκρίνιας μας στις εκρήξεις ανίας, τις δικές μου και του αδελφού μου.

Στην παραλία μας, λοιπόν, περνούσαμε τα καλοκαίρια των παιδικών μας χρόνων, αναπνέαμε όλο το ωδίο του Θρακικού πελάγους και τσαλαβουτούσαμε από το πρωί μέχρι το βράδυ στο νερό μετρώντας τα μπάνια μέχρι να γίνουν εκατό, για να είμαστε σίγουροι πως δεν θα αρρωστήσουμε το χειμώνα. Τίποτα το συνταρακτικό δε συνέβαινε. Όλα ήταν ελεγχόμενα και προδιαγεγραμμένα. Όλα ρουτινιάρικα και βαρετά στα νεανικά μας μάτια που αναζητούσαν απεγνωσμένα το διαφορετικό, την έκπληξη, το αλλιώς. Οι κυρίες της γειτονιάς, έπαιρναν το πρωινό τους μπάνιο και φώναζαν με τσιριχτή φωνή μέσα από τη θάλασσα, τι ώρα είναι, γιατί έπρεπε να συμπληρώσουν μια ώρα μέσα στο νερό, λες κι αν έμεναν περισσότερο θα μεταμορφώνονταν σε γοργόνες ή το λιγότερο θα τους στερούσε την υγρασία στο ρυτιδιασμένο τους κορμί. Ο κυρ Βασίλης έβγαυε στον χωματόδρομο μπροστά στα σπίτια -άσφαλτο είδαμε πολύ αργότερα- κι έσκαβε μικρή τάφρο για να κόβουν ταχύτητα τα αυτοκίνητα, ώστε να μην σκονίζονται τα σπίτια, αλλά και για την ασφάλεια των παιδιών κι έτσι καθημερινά μάλωνε με τους διερχόμενους οδηγούς που έσκαγαν με φόρα μέσα στο μικρό χαντάκι και κόντευαν να διαλύσουν τα αυτοκίνητά τους. Ο κυρ Μιχάλης πάλι που εκτελούσε χρέη κηπουρού περιδιάβαινε όλες τις αυλές για να αποφραγεί για την ποιότητα της ντομάτας και των λοιπών ζαρζαβατικών και να σπείρει τη διχόνοια ανάμεσα στους γείτονες, γιατί του Σάκη φέτος ήταν πιο ζουμερές από των άλλων, ενώ οι μελιτζάνες της Πίπτινας δεν είχαν σπόρο σαν της Νίτσας. Η γιαγιά μου στον πρωινό καφέ με την κυρά Κούλα - καλή τους ώρα εκεί που είναι - ήταν ικανές να ετοιμάσουν δυο τρεις ντοζίνες αβγό φρέτες, κάνα δυο πίτες και τρία ταψιά κουλουράκια ίσα να μην λιγωθούν τα παιδιά μέχρι το μεσημεριανό. Που έτσι κι έλεγε να τα φας όλα αυτά, στα αβγά θα πνιγούν κι ούτε το κύμα θα σε ξέβραζε από το βάρος. Κι αφού μας τάιζαν μέχρι σκασμού, έπιναν το καφεδάκι τους κι ανέλυαν τα της γειτονιάς, μέχρι να καταπιαστούν με το μεσημεριανό. Αυτή τη μίζερη ρουτίνα των καυτών καλοκαιρινών ημερών την διέκοπταν με την παρουσία τους οι λίγοι εξωτερικοί εισβολείς που τιμούσαν με την παρουσία τους την παραλία μας, επειδή είχε την καλύτερη θάλασσα από τους άλλους κολπίσκους, όπως έλεγε κι ο νονός μου. Μα κι αυτοί με τα χρόνια ήταν οι ίδιοι κι ίδιοι, τους καλημερίζαμε και τους καλησπερίζαμε, τους αποχαιρετούσαμε το βραδάκι που φόρτωναν το αυτοκίνητο για να φύγουν, πλύντε τα πόδια σας με το λάστιχο, φώναζε η γιαγιά, μην λερώσετε το αμάξι, τα παιδιά μήπως θέλουν να πιούν λίγο νεράκι; Κορμάτι μας έγιναν κι αυτοί, καμιά εντύπωση δεν μας έκαναν πια. Ούτε το μεγάλο αυτοκίνητο του Νίκου που ερχόταν τα καλοκαίρια από τη Γερμανία, ούτε τα πολύχρωμα σκουφάκια με τα λουλούδια που φορούσε η κυρία Μάρθα στο μπάνιο, ούτε καν η μεγάλη σαμπρέλα της Αθηνάς που της είχε φέρει η θεία της από τη Θεσσαλονίκη και στις αρχές κάναμε ομηρικούς καβγάδες ποιος θα ανέβει πάνω μαζί της.

Όλα ίδια κι απαράλλαχτα μέχρι εκείνο το καλοκαίρι του 1982. Τότε ήταν που έκανε την εμφάνιση του εκείνο το ροζ Citroen 2CV. Ο αδελφός μου που είχε τρέλα από μικρός με τα αυτοκίνητα - τι να πρωτοθυμηθώ, εκείνη τη συλλογή με τα χαρτάκια που ανταλλάζαν με τους φίλους του κι έπαιζαν ανόητα παιχνίδια, ποιος είχε το χαρτάκι με τα καλύτερα χαρακτηριστικά οχήματος για να κερδίσει ή τη συλλογή με τα αυτοκίνητάκια majoret που έπιασαν δυο ράφια στη βιβλιοθήκη και δεν άφηναν χώρο για τα λογοτεχνικά μου βιβλία- ο αδελφός μου λοιπόν πρωί πρωί έβγαλε μια στριγκλιά από το μπαλκόνι, που νομίζαμε πως έπεσε πάλι κι έσπασε το πόδι ή το χέρι του, κατά την αγαπημένη του συνήθεια. «Πω, ρε φίλε, ένα 2CV6 special» φώναζε λες και του πατούσε το λαρύγγι, «με ανοιχτή την ηλιοροφή. Τελική ταχύτητα 115 km/h.» Κόντευε να σηκώσει τη γειτονιά στο πόδι. Εμένα πάλι το μόνο που με εντυπωσίασε ήταν το χρώμα. Ένα ωραίο ροζ της τοιχλόφουσας, σαν το αυτοκίνητο της Bibi Bo και του Τζον - Τζον, που η μάνα μου είχε μουλαρώσει και δε μου το αγόραζε. Η αριστοτερή πόρτα

άνοιξε και αναδιπλώθηκε από μέσα ένας ψηλός κι αδύνατος άντρας με μακριά χέρια σαν κουπιά και ισχυρά πόδια, ίδιο λελέκι. Είχε ένα μουστακάκι λεπτό σαν πουτικοουρά πάνω στο χέλι του και φορούσε χοντρά γυαλιά ίδιο σχέδιο με του Ζάχου Χατζηφωτίου. Η μακριά του βερμούδα έφτανε κάτω από το γόνατο και το πουκάμισο του είχε παράξενο ντεσέν, κάτι ροζ πουλιά με ψηλά πόδια σαν τα δικά του, που άμα έλεγαν να ανοίξουν τα φτερά τους σίγουρα θα τον έπαιρναν μαζί τους, έτσι ελαφρύς που ήταν. Έκανε το γύρο κι άνοιξε τη δεξιά πόρτα να κατέβει η κυρά του. Εμφανίστηκε τότε μια κοντόχουτη κυρία, με ένα φλοράλ φρουστάκι σαν τα τευτόπανα primavera, που τα διασημίζαν τρεις την ώρα στην τηλεόραση, ροζ-φουξία λουλούδια και πράσινα φύλλα όλο το ντεσέν. Τα μπράτσα της τέτωναυ τις τράντες του φορέματος, το στήθος της υπερχειλιζε στο ντεκολτέ και τα χοντρά της πόδια μετά βίας έπαιταν στο πεδιλάκι με τα τρία λουράκια που χάνονταν μέσα στο λίκπος και πίστευες πως θα της σταματούσαν την κυκλοφορία του αίματος. Μα αυτό που τραβούσε τα βλέμματα πάνω της ήταν τα καροτί μαλλιά της, κοντά και χτενισμένα προς τα πάνω σαν του Fido Didó. Φορούσε και κάτι ροζ γυαλιά σε σχήμα πεταλούδας, που με τον καιρό διαπιστώσαμε πως δεν τα έβγαζε ακόμα κι όταν ο ήλιος συναυτούσε το φρεγάρι στον ουρανό, εκεί στο μούχρωμα λίγο πριν νυχτώσει. Αφού βγήκε κι αυτή από το αμάξι, έβγαλε το κεφάλι του από το πίσω κάθισμα κι ένα κοριτσάκι, κοντά στην ηλικία του αδελφού μου, τελευταίες τάξεις του δημοτικού το έκανε, χοντρούλικο σαν τη μαμά του, με κάτι τεράστια κοκάλινα γυαλιά σαν του μπαμπά του, ντυμένο κι αυτό στα ροζ από πάνω μέχρι κάτω. Μετά άρχισαν να ξεφορτώνουν την παραμάτια τους, ομπρέλα, καρεκλάκια, τραπέζακι εκστρατείας, φυγείο θαλάσσης και τσάντες πολύχρωμες παραφουσκωμένες σαν γαλοπούλες με πετσέτες, βατραχοπέδιλα και κυρίως ταπεράκια, όπως διαπιστώσαμε αργότερα. Ο καημένος ο φιλολέλεκας ανέβαινε και κατέβαινε στην παραλία μέχρι να τα τακτοποιήσει όλα κάτω από το άγρυπνο βλέμμα της κυρίας του, που κουνούσε επιδεικτικά το δείκτη με το φουξία νύχι κι έδινε διαταγές σαν επιλοχίας, βροντώνοντας τα βραχιόλια στον παχουλό καρπό της. Το κοριτσάκι περίμενε καρτερικά να τελειώσει η διαδικασία κρατώντας ένα παρασόλι από άλλη εποχή και μασώντας επιδεικτικά την τοιχλόφουσα του. Είχαμε παραταχτεί στο μπαλκόνι και παρακολουθούσαμε τη μετακόμιση από το αυτοκίνητο μέχρι την παραλία, δυο δρασκελιές δρόμο, ίσα με ένα μισάωρο. Αλλά η γιαγιά μας επαυάφερε στην τάξη, αφήστε τους ανθρώπους στην ησυχία τους και κοιτάξτε τη δουλειά σας, μας είπε και μηήκε φουριόζα μέσα να τελειώσει τα γεμιστά, ενώ η μαμά μας φώναζε να ετοιμαστούμε για το μπάνιο κι ο μπαμπάς εξηγούσε κάτι ακαταλαβίστικα στον αδελφό μου για τις αναρτήσεις του 2CV.

Για τον επόμενο μήνα, την ίδια ώρα πάντα κατέφτανε η ροζ οικογένεια για το μπάνιο της. Εμείς πάλι τη μια μαζεύαμε κοχύλια, την άλλη παίζαμε ρακέτες ή χτίζαμε πύργους στην άμμο, μια φορά κλωθογυρίζαμε πολύ κοντά στην οικογένεια και την παρακολουθούσαμε. Μόλις η χοντρή κυρία κατέβαινε στην παραλία, ο ψηλολέλεκας έσκαβε μια μικρή τρύπα μπροστά της κι αγόγγυστα κάθε τρεις και λίγο την γέμιζε θαλασσινό νερό να βρέχει τα πόδια της. Αυτή πάλι στοργυλοκαθόταν στην πάνινη πολυθρόνα και δεν κουνούσε ρούπι, μέχρι την ώρα που θα ξεκουβαλούσαν για να αποχωρήσουν. Μόνο έδινε διαταγές κουνώντας το δάχτυλο. Το κοριτσάκι, όσο το έβλεπα από κοντά, τόσο περισσότερο το λυπόμουν. Δεν το άφηνε να παίζει, ούτε και να κολυπήσει πάνω από πέντε λεπτά. Και όλη την ώρα του φώναζε, τι σου είπα εγώ, τι σου είπα εγώ; Εκείνο μαραμένο καθόταν στη ροζ πετσέτα του και με τα αλληθώρα μάτια του πίσω από τα μυωπικά χοντρά γυαλιά του μας χάζεε και χαμογελούσε σε κάθε ανοησία που κάναμε. Μασούσε συνεχώς μια ροζ big babol κι έκανε φούσκες μεγάλες που έσκαγαν στο πρόσωπό της. Μόλις έπαιρνε όλη τη γλύκα από τη μια, ξεδίπλωνε το χαρτάκι της επόμενης. Η χοντρή μαμά της όμως τη μάλωνε, της έλεγε να φτύσει την τοιχλόφουσα και τη μπουκάνε με σάντουιτς και κερτέδες όλη την ώρα. Τώρα που το σκέφτομαι ώριμα πια, νομίζω πως η χοντρή κανιβάλιζε τη ζωή και του παιδιού και του άντρα της, ο οποίος παρόλα αυτά πρέπει να της είχε μεγάλο έρωτα, γιατί ήταν στρατιωτάκι μπροστά της. Και περνούσαν οι μέρες κι εγώ - που ανάθεμα με, είμαι εκ γενετής πο-νόφυχη- προσπάθησα να γίνω φίλη με το κοριτσάκι, που

πολύ το είχα έγνοια. Έτσι έμαθα ότι την έλεγαν Παρασκευούλα, γιατί την είχαν τάξει στην Αγία, μπας και τα μάτια της πάρουν τον ίδιο δρόμο. Πολλά δεν έλεγε, μα μου εξομολογήθηκε πως το όνειρό της ήταν να κάνει κάποτε τη μεγαλύτερη τοιχολόφουσα που έκανε ποτέ άνθρωπος για να την γράφει το βιβλίο Γκίνες. Άλλο τίποτα δεν μπορώ να κάνω, μου είχε πει, τουλάχιστον έτσι θα είναι περήφανε η μαμά μου για μένα και δε θα μου γκρινιάζει. Ρώτησα το ίδιο μεσημέρι τη δική μου μαμά, που ήταν δασκάλα, τι είναι το βιβλίο Γκίνες, κι όταν μου εξήγησε, ευχήθηκα η Παρασκευούλα να τα καταφέρει και να γίνει διάσημη. Από τη μια για να αποδείξει στη χοντρή μαμά της ότι είναι άξια για κάτι, κι από την άλλη γιατί θα έπαιρνε την εκδίκηση μου από τη δική μου μαμά, που πεισματικά αρνιόταν να μου αγοράσει τις ζουμερές big babo, πρώτον γιατί χαλούσαν τα δόντια κι δεύτερον γιατί δεν ήταν ευγενικό να μασάς τσίχλες όλη την ώρα σαν μηρυκαστικό και να σου τρέχουν τα σάλια. Μ' αυτά και με τ' άλλα περνούσαν τα λιοπύρια εκείνου του καλοκαιριού κι ο Ιούλης κόντευε να τελειώσει. Ήταν οι μέρες που όλοι ετοιμάζονταν για το μεγάλο πανηγύρι. Λίγο πέρα από τον οικισμό μας ήταν το εκκλησάκι της Αγίας Παρασκευής και πιο πάνω του Αγίου Παντελεήμονα. Άγιοι αγαπημένοι που γιορτάζουν ο ένας μετά τον άλλον. Τα πανηγύρια γίνονταν απανωτά κι εμείς ευχαριστιόμασταν το πολιτιστικό τριήμερο. Ο κόσμος έκανε ουρά για να προσκυνήσει τη χάρη τους, κατέβαιναν από την πόλη και τα γύρω χωριά.

Ειρήνη Σαμαρά

Καντάδα

Λίγοι γνώριζαν το αληθινό όνομα του Σεβαστιανού, αφού όλοι τον αποκαλούσαν Κουασιμόδο. Ο καθημενούλης πράγματι ποτέ δεν θα μπορούσε να χρηστεί ο γόης ή ο γκόμμενος της τάξης. Σα να μην έφτανε που το γενετικό του υλικό του είχε εκ προοιμίου αδικήσει, την τρομερή εικόνα του συμπλήρωσαν αργότερα εγκλήματα πρώτου βαθμού στο πρόσωπο - λόγω της ατυχίας που περιβάλλε τη θλιβερή ύπαρξή του.

Η μόνη του παρηγοριά ήταν η μουσική του. Πολύ θα ήθελε να είχε μάθει απ' τον παππού του να παίζει το μαντολίνο που κοσμούσε ωσάν βάζο Κινέζικο ζωγραφιστό στο χέρι το σαλότι. Όμως δεν πρόλαβε - η ατυχία που λέγαμε, αυτή που σαν σκύλα κακιά πάντοτε κυνηγάει τους ήδη αδικημένους.

Έτσι το κασετόφωνό του ήταν η αποκλειστική του συντροφιά, με τους ρυθμούς και τα στιχάκια να πλημμυρίζουν παράτονα και διαμαρτυρία όλο το σπίτι. Εκεί που περνούσε τη μέρα του, μιας και δεν είχε διάθεση καμιά να κυκλοφορεί στους δρόμους και να υφίσταται την κοροϊδία του πλήθους.

Μόνο τις νύχτες έβγαίνε, με πήχτρα σκοτεινιά, κι έκανε τα σουλάτσα του ελεύθερος κι ωραίος. Στην αρχή στριφογύριζε ολότελα χαμένος, μα στην πορεία - σαν γνώρισε καλά τη συνοικία - ξεθάρρεψε κι έπαιρνε και το κασετόφωνο μαζί. Άραζε στα παγκάκια κάποιας αδειανής πλατείας και τραγουδούσε του καημό ή την οργή του για τον κόσμο.

Σε κάποια από τις βόλτες του την είδε ξαφνικά. Παρόλο το σκισμένο τζιν και το φαρδύ t-shirt ήταν σαν του παραμυθιού πεντάμορφη κοντέσα. Καθόταν στο μπαλκόνι - κάπως μελαγχολική - και χτένιζε τα ολόξανθα και μακριά μαλλιά της, από τη μια μόνο πλευρά - μιας κι απ' την άλλη ήταν ξυρισμένα. Η πονεμένη του καρδιά σκίρτησε ερωτικά. Πρώτη φορά του ένωθε τέτοια ανακατωσούρα.

Ενοστικτωδώς τραβήχτηκε πίσω απ' τη νεραντζιά, να μην τον δει η καλλονή και τρέξει να κρυφτεί. Ήθελε να την ξαναδεί πολλές πολλές φορές. Και κάθε βράδυ πέραγε απ' το ήσυχο στενάκι. Στεκόταν και την κοίταζε κι αγαλλίαζε η ψυχή του.

Αλλά συνάμα το στομάχι του σφιγγόταν. Ήθελε σαν τρελός να της γνωστοποιήσει το θαυμασμό του, να της υποδείξει την παρουσία του - χωρίς να την τρομάξει. Και να που ένα βράδυ ολάκερη η κακοδαιμονία της ζωής του έμοιασε να το στρίβει εκατόν ογδόντα μοίρες συναπτά.

Μέσα στη σιγαλιά της νύχτας ο Σεμπαστιάν άκουσε ολοκάθαρα να ξεγλιστρούν απ' τη μισάνοιχτη μπαλκονόπορτα της κοπελιάς οι ρίμες και τα μπιτ του αγαπημένου τραγουδιού του. Μάλιστα το κορίτσι ανέμελα συνόδευε το

Ομάδα Θεσσαλονίκης-Λογοτεχνικό Δελτίο-Νοέμβρης 2020, τεύχος 14^ο

χειμαρρώδες άσμα - τουλάχιστον σε κάποια πονεμένα του σημεία.

Φτερούγιζε η καρδιά του κι αναθάρρησε. Την επομένη περίμενε ώρες να χαθεί το φως της μέρας - ήταν κατακαλόκαιρο κι αργούσε - που να πάρει - και τότε πια, χωρίς καμία άσκοπη βόλτα στα περιχώρα, πήγε καρφί κάτω από το μπαλκόνι της καλής του.

Είχε μαζί του μια κασέτα με τον αφρό της low bar. Πάτησε το κουμπί να παίζει απ' την αρχή καθώς δυνάμωνε σιγά σιγά το volume. Κάποια στιγμή το κορίτσι άκουσε. Σηκώθηκε και άρχισε να αναζητά την πηγή της μουσικής σαρώνοντας το δρόμο δεξιά - αριστερά.

Φορούσε ένα φούτερ με κουκούλα που έκρυβε την πλούσια κόμη της καθώς και τα έξαλλα γυαλιά ηλίου της - παρόλο που ήταν βράδυ. "Ω να!" σκέφτηκε ο Σεμπαστιάν "σαφώς και το κορίτσι είναι στη φάση". Ευθουσιάστηκε ακόμα περισσότερο.

Κι αυτός φόραγε πάντοτε σχεδόν αυτά τα σκεϊτάδικα hoodies - και oversized, να κρύβει το κεφάλι του καλά να μην τον δει. Τα καλοκαίρια - καλή ώρα - μοναχά ενίοτε τα άλλαζε χωρίς να αμελεί και πάλι να καλύπτεται με κάποιο καπελάκι. Ήταν εξάλλου στα ψηλά ο όροφος της αγάπης του. Ευτυχώς.

Συνέχισε να της κάνει ραπαριστιές καντάδες για καιρό. Η γειτονιά σίγουρα θα τον άκουγε μα - πέρα από κάποιους κλασικούς ξινίλες ασφαλώς - έδειχνε μια απροσδόκητη κατανόηση για τη θορυβώδη εκδήλωση προς το αίσθημά του. Κι εκείνη πλέον ήξερε και τον περίμενε, πολλές φορές μάλιστα γούσταρε πολύ και λικνιζόταν όλο χάρη. Παρόλα αυτά ο Σεμπ δεν τόλμησε ποτέ να εμφανιστεί φάτσα κάρτα μπροστά της.

Ποτέ δε συστηθήκανε, να πούνε δυο κουβέντες ώστε να επιβεβαιωθεί πως ταίριαζαν απόλυτα σε γούστα και απόψεις. Φοβόταν την απόρριψη. Ούτε θα του περνούσε και ποτέ απ' το μυαλό ότι το ίδιο ακριβώς έτρεμε και εκείνη. Γιατί η Χλόη είχε περάσει όσο δύσκολα κι αυτός, κι είχε την ίδια δυσπιστία προς τους ανθρώπους. Μα το αγόρι δεν μπορούσε να τα φανταστεί όλα αυτά.

Πώς να γνωρίζει άλλωστε πως η γλυκιά του Χλόη ήταν εκ γενετής τυφλή; Η εμφάνιση δεν θα έπαιζε γι αυτήν κανένα ρόλο. Κι εάν ο ίδιος τελικά ξεπερνούσε τη δειλία του θα ήταν πολύ πιθανό να ζούσαν το νεανικό ειδύλλιο τους, όπως έκαστος - μόνος - από πλευράς του σνειρευόταν.

Φανή Χούρσουλου

Η κόκκινη φορμάκια

Καθισμένος στην καρέκλα με την ξεφτισμένη φορμάκια έπινε καφέ στη μικρή κουζίνα καπνίζοντας μόνος. Σουρούπανε. Έστρεψε το βλέμμα στο παράθυρο, η φύση οργιάζε εβρισκόμενη στην καρδιά της άνοιξης. Οι βροχές έθρεφαν τα αγριόχορτα που έπνιγαν τα δέντρα του κήπου. Πόση εγκατάλειψη και σιωπή! Τίποτα δεν ακουγόταν, κανένας χτύπος, ούτε καν αυτός του ρολογιού στον τοίχο. Τι τραγική αντίθεση, σε σχέση με τη θαλπωρή που ένωθε καθισμένος απέναντί της. Τότε που κούρνιαζε στη γωνιά της διαβάζοντας, στην παλιά ξύλινη καρέκλα-θρόνο, στην άλλοτε δική τους κουζίνα. Ανήμπορος να αντισταθεί της εξομολογούνταν αταμάτητα τον έρωτά του. Τον γοήτευε τόσο η τρυφερότητα της όψης της - η ίδια τραγική αντίθεση - με τη σκληρότητα της ψυχής της.

Άξαφνα πετάχτηκε όρθιος. Άνοιξε τα συρτάκια στον πάγκο κι άρχισε να φάχνει φουριόζος κάτω απ' τα μαχαίροπιρούνα, κάτω από τις πετισέτες. Εκείνη, τότε, θυμωμένη το είχε πετάξει στα σκουπίδια, αλλά αυτός το περιμάρζεψε. Το θυμόταν καλά, κάπου εδώ το είχε χανασφαλίσει*. Ήταν ένα κόκκινο ξέφτι, γυαλιτερό από τη μια και κοφτερό στις άκρες.

Νάτο, δεν τον απάτουσε η μνήμη. Το άρπαξε και το έχωσε με μιας στο στήθος. Όλα καλά, αναθάρρησε! Η φορμάκια ανέκαθεν είχε την ιδιότητα να ραγίζει εύκολα. Θα έβρισκε τρόπο να ξανακολλήσει και τα υπόλοιπα κομμάτια της...

Πασχάλης Κατσικάς

* Χανασφαλίζω: φυλάω κάτι που ήταν σε πρόχειρο σημείο για να μην το χάσω και μετά ξεχνάω πού το έχω φυλάξει, οπότε εύχομαι να το είχα αφήσει μες στα πόδια μου.

Άνθρωπος μισός

Ήταν όλοι παρόντες.

Αυτό δεν ήταν όνειρο, ήταν συμπόσιο γιορτινό με όλους τους θαμμένους συγγενείς του. Βλέποντας όλους εκείνους, που μικρό παιδί τον γέμιζαν φιλιά, τιμητήματα στα μάγουλα και δώρα, στην αρχή χαμογέλασε, μα ποιος ξέρει πόσο ελάχιστα, μιας και στα όνειρα ρέει περιέργα ο χρόνος. Όμως η αίσθηση αυτή δεν κράτησε ολονυχτίς. Σαν να άνοιξε αχτίδα σκοτεινή, τα πρόσωπά τους έγιναν στριφνά, άγριας ασχήμιας τέρατα και δείχνανε σα να θέλανε να τον καταβροχθίσουν. Ακόμη και οι γιοί που δεν έκανε τον κοίταγαν με μίσος.

Όλη αυτή η απρόσμενη επίσκεψη που εξελίχθηκε σε τρόπο τον έκανε να σπαρταρά μέσα σε ανήλεο πανικό με κλάματα ρυάκια ασταμάτητα. Και αυτοί εκεί, να ουρλιάζουν μοχθηροί και τη νύχτα να κάνουν αναπάντεχα μεγάλη. Τους φώναζε, τους εξήγησε γιατί, γιατί τα όνειρα τους δεν εκπλήρωσε, γιατί δεν έγινε τρανός συνεχιστής του ονόματος τους. Τους έλεγε και ξαναέλεγε μέσα στα κλάματα του, ότι σήμερα έχουμε πόλεμο σκληρό, ανήθικο χωρίς έλεος, ότι η ζωή δεν είναι όπως τα χρόνια τα δικά τους.

Αφού είτε αυτά και απάντηση καμιά δεν πήρε και με όλους ως εχθρικό άρμα να τον πλακάνουν χωρίς καμιά συγχώρηση, άνοιξε τα μάτια του και συντετριμμένος από τις τύψεις έπεσε νάνος κατάχαμα, ένας άνεργος άνθρωπος μισός, που δεν μπορεί να διαπραγματευτεί ούτε μια συμφωνία ειρήνης με τα ίδια του τα σπλάχνα.

Θανάσης Πάνου

Ένα αλλιώτικο ζευγάρι

Ένα λάθος πλακάκι και με τιμώρησε για το λάθος πάτημα. Μούσκεψε το πέδιλο. Η χτεσινή βροχή κατάπιε ακόμη την σκόνη του δρόμου. Το άστοχο βήμα μου πρόσφερε την χαμένη ευκαιρία στο νερό να με μπουγελώσει. Ελαφρώς βρεγμένη συνέχισα να προχωρώ. Ξαφνικά η εικόνα ενός ζευγαριού ξεπρόβαλλε μπροστά μου. Μόλις είχαν βγει από το super market χωρίς φώνια. Με άδεια χέρια. Επιτάχυννα το βήμα μου να προσπεράσω. Δεν πρόλαβα. Με σταμάτησαν τα χέρια τους. Χέρια που έπαφταν να είναι άδεια. Χέρια που έφαχναν το ένα το άλλο. Που κρατιούνται τρυφερά μεταξύ τους. Ζουμάρω προσεχτικά πάνω τους. Άνο χέρια σφιχτά πιασμένα. Άνο γέρικα σώματα, να προχωρούν σχεδόν κολλητά. Ζευγαράκι ζωηρό σε ανακολουθία του χρόνου. Περπατώ. Βουτάω την σκέψη μου σε μια λακκούβα με νερό. Νιώθω το πόδι μου να διαμαρτύρεται. Ξανά. Εκείνοι μπροστά μου συνεχίζουν να προχωρούν. Βηματισμός αργός που μοιάζει να συνθέτει παρτιτούρα στα πλακάκια. Αν έστηνες αντι μπορούσες να ακούσεις τον ήχο του σβερνίσματος τους. Ένα αλλιώτικο ηχοτοπίο. Τους φαντάζομαι νέους, λυγερόκορμους να σπιθοβολούν νιάτα. Αναρωτιέμαι αν θα μπλέκονταν και τότε τα δάχτυλα έτσι μεταξύ τους.

Έδιωξα την εικόνα τους αφοσιώνοντας την προσοχή μου στον προορισμό μου. Τα άδοξα κορναρίσματα και οι στριγκλιές των λάστιχων στην ασφαλτο φαρτσάρισαν άσχημα. Άκουσα το τηλεφωνό να χτυπάει και να με συνεφέρει. Στρέφω το κεφάλι. Το βλέμμα μου ξανασυναντάει το ερωτευμένο ζευγαράκι. Το ζευγαράκι της Αγίου Δημητρίου. Ανταμώνματα και ζευγαρώματα ματιών. Εκεί τρυφάω μια γάτα νιαούριζε. Κανείς δεν έδωσε σημασία. Μονάχα δυο γερόντια εξακολουθούν να προχωρούν πλάι.

Μοιάζουν να αιωρούνται. Ρίχνω μια πλάι κλεφτή ματιά στα χέρια τους. Μια παράξενη μουσικότητα, γεμάτη σκέρτσος απλώνεται στον αέρα. Μέσα από τα χέρια τους βλέπω να γλιστρούν προς τα κάτω πέταλα από λογής λογής λουλούδια. Καθώς ξεμάκρυναν ένα πολύχρωμο μονοπάτι διαγράφηκε. Σημάδια που κρατούσαν την υπόσχεση τους για να μην χαθώ. Ιχνη διάσπαρτα στον δρόμο για το σπίτι. Το παράξενο ζευγαράκι εξαφανίστηκε έτσι ακριβώς όπως μπήκε στην ζωή μου. Όσο κι αν προσπάθησα να διακρίνω τις δυο λεπτεπίλεπτες σιλουέτες, δεν διέκρινα τίποτα. Η σύμβαση με τον χρόνο έληξε. Σα να ξεπάγωσε ο χρόνος. Ψέμα. Δεν πάγωσε ποτέ στ' αλήθεια. Μαζεύω από κάτω ένα τυχαίο χρώμα. Κατακόκκινο. Στοιχηματίζω από την μυρωδιά πως ήταν τριαντάφυλλο. Το κρατάω απαλά στην χούφτα μου και ακολουθώ τον ραντισμένο δρόμο. Ένα νεαρό ζευγάρι σταματάει στην μέση του δρόμου και φιλιέται.

Με πάθος.

Αλεξάνδρα Καλτσουγιάννη